

BÖSZÖRMÉNYI ZOLTÁN
A GÁLYA PRÉDIKÁTORA

TARTALOM

VÉREM ÉS OLTÁROM

AZ ÚRNAK SZENTELEM
ZENGI DICSÉRETÉT ŐSI, NAGY SION
MAGYAR GYÁSZ
MEGVÁLTÓ NAPON
HARCOSA SZABAD SZÍVEKNEK
SZÍNEI ÉLETEMNEK
BETÜBEN, VÉRBE, SORSBAN
MAGYAR KÁLVÁRIÁN
LÁZA A LÁTÁSNAK
ÁTOK-MAGVETÉS HALÁLOS KALÁCSA
KÍNOK VIRÁGA
TE TUDOD: MIÉRT?
ZSOLTÁROK ÉS IMÁK ÁRA
KULCSOLÓM KEZEM
TEMETKEZEL KICSINY ORSZÁG
FÁRADT KEZEK IMÁJA
A HALÁL ELÉBE
ZENGŐ FIA A SZENVEDÉSNEK
HAJNAL NÉLKÜL
ÁTOKSARJ
KÖNNYEK ÉS NYOMOR
ÚJ ÁLDOZÁS, ÚJ TÜZEK
SIKOLTÁS ÁTOK-ÉJSZAKÁBAN
ÉS NINCSEN BENNE IRGALOM
KÉT ÁLDOZÁS
TISZTA SZÍVEK SZENT ÜNNEPÉRE
KÖNNYES ÉJSZAKÁK
BORPINCÉJE MOSTAN SÍRVEREM
MEGVÁLTÁS ZSOLTÁRA
FURCSA MINDEN
ELKÖLTÖZÖTT A BÚS MOSOLY
FEHÉR TÜZEK
SZENNY, BŰN, VÉREN ÁT
SZENVEDÉSEIM VAD ÖRÖKMÉCSÉSEK
MÁMOROK BOLDOG TORA
ELMENT A KIRÁLY
SZOMORÚSÁG ZSOLTÁRA
DALOLNAK, DALOLNAK
ÁBEL SZÍVE
KÖSZÖNÖM
AKI VOLT CSAK
KÍSÉRTET-RÓZSÁK
MAGYAR MEZŐN, ŐSI GÁLYÁN
HOVÁ, HOVÁ?
A GONDOK TANYÁJÁN
LEMONDÁS TENGERE
HAJNAL A GÁLYÁN
IMÁM HA VOLNA MÁRIÁNAK
BÚS SEBEKNEK KÍNJÁT VISELEM
MOST TEMETEM
HOLT KATONA BALLADÁJA
GONOSZOK SEBEIM NE LÁSSÁK

SEBEINK ÉS HULLÁSUNK
SIRATÁSA SIRATLANOKNAK
SZENT ZSOLTÁROK A SZÍVEM NEM ÓVJÁK
EMBER VAN-E?
CSAK ESTE VAN ITT
ÉJSZAKAI ÉNEK
A HARMADIK

ÁLMOK FEKETE HÍDJÁN

HA LÁTTAD VOLNA
KÜLDÖM ŐKET
MIATTAD
VÁRÁSOK ÜZENŐ IMÁJA
SÁPADOK ÉN
HALÁLÚT
A SZEMEINK
ESTE A PARTON
ESTÉK, ESTÉK, ESTÉK
MERT NEKEM VAGY AZ
ÁLMOK FEKETE HÍDJÁN
A KAPUNÁL
CSÓKOK
KIKÖTÖTTEM LELKEM FEKETE HAJÓJÁT
OH, NEM ÚGY VAN
A LELKED TITOK
ÁTKOZOTTAK BÚS TALÁLKOZÓJA
EMLÉK
EMLÉKE SZENT IDŐKNEK
BÚS ESTE
GYÁSZ-SZERENÁD
AKINEK JEGYESE VAGYOK
FEKETE SZÍVBEN FEHÉR ASSZONY
TEMETÉS
HALÁL-RÓZSA SZÍVEM
SOK KUSZA NAP
LELKEM, A KICSÚFOLT
SZOMORÚ ÜZENET VALAKIHEZ
ELJÖTTEM IDÁIG
FEKETE HAJADBAN FEHÉR RÓZSA
AZ ESTE JÖTT
HALOTTAN
VALAKI VISSZAJÁR KÍSÉRTVE
CSAK NÉZTEM FÖL AZ ABLAKOKRA
ÉN VAGYOK A BÁNAT
HA BEALKONYUL
NEM JÖTT SENKI
HA TE ÚGY AKAROD
MEGÁLLÁS A SORSUNK
TAVASZ-ÁRADÁS ÜZENT
A KÍNOK ÚTJÁN
IFJÚ HALOTTNAK KÉSZÜLSZ
SÖTÉT IMÁK
MESSZE TÁJRÓL, IDEGEN A LELKEM
GYŐZELMES HARCA A HOLNAPNAK

SÖTÉT IMÁKAT ÉNEKELEK
BABONA VERT MEG
AZ ÁLMAID FÖLÉ HAJOLVA
SZEMED KERGET
A STYX PARTJAINÁL
MÁTKÁJA HALÁLNAK
VALAKI, MÁSIK
AZ ABLAKOMON BETEKINTENEK
ÖRÖK GYÁSZOM KÜLDÖTTEI
SIRATOM ŐT, A HALOTT KIRÁLYNŐT
SZOMORÚ ÉJFÉLKOR
HARANGOK, HA KONGNAK ÉJJEL

ÖRÖK NOVEMBER ÁRVÁJA

MOSOLYTALAN
KÁINOK ÁTKA
IDEGEN
ÖRÖK NOVEMBER ÁRVÁJA
ÉS NEM SZABAD...
HARANG
MESEBELI, SÁPADT ŐSZI KERTBEN
EGYEDÜL, FÉLVE
SOHA EL NEM JÖVŐ NAP
HYMNUS A HAJNALHOZ
JÖTTEM
ÁTOK, ÁTOK, ÁTOK...
CSAK SÍRNI
ILYENKOR SÍR AZ ÉJ
CSENDES ÁTKOZÓDÁS
BABONÁS ÉJEN TEMETŐBE

MERT OLYAN TITKOS MINDEN ŐSZI ÁLOM
VÍGSÁGOT HIRDETEK SZOMORÚ
SZÓSZÉKRŐL
AVAROS KÖD-TÁJON
KOLDUSA VIDÁMSÁGNAK
AZ ESTE VÁNDORAI
ÁTOKCSÓK
ARCOMON HALÁLÍRÁS
ÉS NINCSEN ESTE
LÁZBAN
MESSZE MINDEN ALKONY
AMIKOR SZÉL DALOL
SÍRVA MEGYEK ÉN IS ELÉBE
ÖRÖK HARC
ŐSZI GYÁSZÉNEK
TEMETŐT KERESSEK
SZEMEK AZ ÉJSZAKÁBAN
SÍRÁS A TAVASZ UTÁN
SÁTÁN
SEBEK ÉS ÁTKOK SIRALMA
LESÚJT AZ ISTEN
FEKETE SEBEK
SÍR A HALÁL
KALÓZOK AZ IDŐ TENGERÉN
FÁRADT KÖNNYEK
ÉJSZAKÁBAN ELTÉVEDT VONAT
KINCSEKKEL TELI RÓZSAHÁZ A LELKEM
ÉS MINDEN, MINDEN MÁS
SOK VESZETT, ZŰRÖS, BÚS NAPON

VÉREM ÉS OLTÁROM

AZ ÚRNAK SZENTELEM

Áldott, imás, szent kínjaim
Az Úrnak szentelem.
Küldöm gyehennára lelkem
És tüzet viselem.

Kínzott, gyehennás lelkemből
Gyászrózsák sarjadnak.
De tűröm pokol kínjait,
Csak tudjam szabadnak.

Csak tudjam igaz magyarnak,
Tudjam tiszta-jónak,
Csak tudjam törhetetlenül
Győzelmét a szónak!

ZENGI DICSÉRETÉT ŐSI, NAGY SION

Bánatokból fogant, új igék gyötörnek,
Halálbaváró, elvetett, új biblia igék:
Jaj, szent kínok, titkok, fájón összetörnek
És a golgotai kereszthez söpörnek
S adnak erőt, hogy védjem eszméim zengő hitét.

És amikor látom keresztjét híremnek,
Életem kicsúfoltan, lázigékbe takartan
És judáscsókját múlt, elveszett hitemnek,
Bús, rekedt sikoltás harsogja szívemnek:
Oh Élet! jaj nem így akartam, nem így akartam...

Nékem: álmok vad rohamján összetörtnek,
Kit hetedízíglenig küldött átkok fojtnak;
Királyi álmaim új szóknak köszönnek,
Melyek ragyogva, zengve jönnek, jönnek,
Bukását hozván avult hitnek, időnek, sorsnak.

A szenvedés, átok: jövő, új tavasznak
S még sohasem látott fénynek csudáját hirdeti.
Vérgyöngyöktől táplált virágját szavaknak
És száz tavasznál szebb báját egy ajaknak,
Mely a múlt tavaszt, fényt, szót, ajkat homályba veti.

S épít lelkem fölött egy új templomormot,
Ahol új az oltár, zsoltár és evangélium;
Hol Embernek, ki sebet s keresztet hordott
S igaz, haláloshű harcban összeomlott,
Zengi dicséretét zsolozsmás, ősi, nagy Sión.

MAGYAR GYÁSZ

Küldtem őket és ők jöttek sírva:
Ó, be fakók és ó, be bús csapat!
Bennük zokog a lelkem minden gyásza
És minden magyar gyász, ami szabad.

Minden magyar gyász, amely úgy éget,
Mint mártírok izzó koronája.
Magyar gyász, mely csak egyre vérez,
Mert írt szerezni nem bírunk rája.

Pedig néhány ősl elkü és bátor
Bús igaz-magyar ha összefogna:
Nem fájna többet és nem vérezne
Magyar gyásznak oly fájón, ragyogva!

MEGVÁLTÓ NAPON

Mártírcsókka! megcsókolt az Élet
Halálosan egy megváltó napon;
A lelkembe lázadó ígétet
S arcomra bús barázdákat vésett.
S megcsúfolva, idegenül küldött
Tétlen lelkek új magvetőjévé:
Hadd hallja meg, ki sohasem küzdött,
Hogy riadnak lelkemben jajkürtök.

A golgotai percekét idézem
És Dante tompa, szörnyű énekét,
Hogy milliók céda életében
Égő lelkem gyötrődve kísértsen.
Lássák didergőn, riadtan, bambán
Az Élet mély, súlyos éjszakáit,
Lássák, hogy a Názáreti halvány,
Hogy bukdácsolt a Golgota alján.

Az Életnek fenségét ragyogva
Lássák meg a hályogos szemükkel
És szent jeleit zordon alkonyokba
Megrettenve nézzék, sápadozva.
Gyehennás éjek hunyó parázsán
Fetrengjenek, tisztulván gonosztól,
Mert rút lelküknek bűnös tavaszán
Nem épültek fel igazak szaván.

HARCOSA SZABAD SZÍVEKNEK

Megénekelem a szívem,
Hisz' sorsát nem tudja ki sem:
Jaj senki sem, jaj senki sem...

Vérvörös rózsák erdője,
Véres sebeknek mezője.
Halálos játék vesztője.

Sós, hideg könnyek tengere,
Kínoknak bús fejedelme,
Átkoknak örök szerelme.

A Fájdalomnak temploma,
Ahasvérnek társ-vándora,
Fáradt halálnak mosolya.

Harcosa szabad szíveknek,
Harcosa hívő híveknek,
Bús fájása mindenkinek.

Sírása könnyes síróknak,
Jósága jóságos jóknak
S testvére fekélyes Jóbnak.

Mindenkinek hideg titok
S ablaka csak néha nyitott:
Mikor sírok, mikor sírok...

SZÍNEI ÉLETEMNEK

Temetők s szép, sápadt halottak
Lelkemben halkán énekelnek
És jajjaik zokogva, tompán
Lelkemből új életre kelnek.

Zsoltárait magyar szíveknek
Lelkem zengi hallelujázva
S szép csodák fájón, dideregve
Csókolják az életem lázba'.

Sírnak szívek a síri csendben,
Dermedt éjjelén énekemnek
És hull, hull a könny és könnyük vér:
Színei fakult életemnek.

S a kín, a vér, a könny és jajok
Pompázó, büszke vérvirága
Lázítja a sápadt éjszakát
Sikoltó, lázas, új csodákra!

BETŰBEN, VÉR BEN, SORSBAN

Nem segít már rajtam, látom, semmi sem,
Hiába fürkészem vén, torz életem.

A sok rosszak, mik rámhulltak: csitulnak,
S Új rosszak, ha hullnak: hiába hullnak.

Az én könnyem, jajom, fájásom, kínom
Ezután valahogyan csak elbírom.

De itt van a *de* és mindenhol ott van,
Minden mi én: betűben, vérben, sorsban.

Ez a *de* kísér, fáj úton, útfélen
És csak kong, kong a lelkemen keményen.

De: kesergek, sírok nemzetem, fajtám
Szomorú, elvérző, halálos harcán.

Keserít ez a ma és ez a holnap,
Amely nem ígér semmi, semmi jobbat,
Csak harcot, harcot, harcot s hol nincs jobb nap.

MAGYAR KÁLVÁRIÁN

Magyar sorsok kálváriáján
Virágoznak a keresztfa-kertek
És bandukol köztük roskadt vállal,
Ki golgotai mesgyére termett.

Bús, magyar átok görnyesztí, vágja
Vállait itt minden Messiásnak
S hóhérok üzik kálváriára
Apostolait a szent sírásnak.

Messiásfeszítő népek útján
Setétek most a keresztfa-kertek
S szívet dermesztő kopácsolással
Hóhérok ácsolnak új keresztet.

LÁZA A LÁTÁSNAK

Ó, szent gyötrődések, gyehennás imák!
Sírva rebegem százszor és ezerszer:
Jaj, megmérgezte az örökre magát,
Ki titkok vizét megkóstolta egyszer.

Ki fellebbentette egyszer fátyolát
Lázás, vergődő, új, áldott csodáknak
És láthatlannak csodálta látását:
Bús rabszolgája marad az a láznak.

Szíveknek titkát és titkát jövőnek
Didergőn kutató szívem, be áldlak!
És bár a kínok csak fáznak, csak nőnek,
Szent, bús öröm a láza a látásnak.

ÁTOK-MAGVETÉS HALÁLOS KALÁSZÁ

A gond, a kín, a keserűség öröl
És holtrazúznak veszett kenyérharcok.
És fújnak szelek bús átok-mezőkről
És integetnek setét halál-partok.

Mért megyek előre s majd hová jutok?
Oh nem tudom én és sohasem kérdem!
Mint sújtott Ahasvér kábultan futok,
Míg össze nem fog roskadni a térdem.

Átok-virágok nőttek a mezőmön:
Oh, szomorúság volt, amit kaszáltam!
S most emlékezés útjain vergődöm
Tépelődve és félhalottra váltan.

Oh, szörnyű átok-magot vetettek el
Az őseim egy krisztustalan évben,
Amelyik most keserű magszemekkel
Sorvaszt s fojtogat halállossá érten!

KÍNOK VIRÁGA

Virít szívemben, feketén virít
A kínok pazar, sötét virága.
Minden rózsája fájdalmat sikít
S tövisét vérző szívembe vájja.

Az illatától tompa énekem,
Mint gyászmenet halkuló imája
S arcom azért olyan vértelen,
mert Sötét, vérvörös a virítása.

TE TUDOD: MIÉRT?

Istenem, a szívembe Te szórtad
A halálos kínnak keserű ízét.
És a sok, sok bánatot Te adtad
S hogy sírva daloljak: sok zengő ígét.

Te vezetted lelkemet a jóra
És ha átkozódtam, Te nyitottad szám.
Te tudod, hogy mért volt káromlásom
S mért volt halálos-bús esteli imám.

Istenem, sok volt a sivár rosszból
S az éjszakákból elég volt, oh elég:
Oh, hulljon reám néhány szál virág
S ne legyen örökké éjsetét az ég.

ZSOLTÁROK ÉS IMÁK ÁRA

Oh jó, hogy űznek, tépnek és marnak
És hogy szívembe töröket döfnek,
S hogy fekete átok-szekerekkel
A lelkemen keresztül zörögnek.

Oh jó, hogy bús, szegény és vert vagyok,
Akire sarat, köveket dobnak
S kire keresztet löknek akkor is,
Hogyha alatta össze is roskad.

Oh jó, mert csak így küldhetem én szét
Zsoltárait lázas, szent időknél
És csak így zokoghatom el sírva
Imáikat fáradt szenvedőknek.

KULCSOLOM KEZEM

Lelkemben sírnak régi imák:
Kulcsolom kezem
És régi alázatom, hitem
Fekszik szívemen.

Jaj, űznek sebek vissza, vissza:
Szent, vérző sebek,
Miket szívembe rejtegettem
S mit martak ebek.

Görnyedt-alázatossá lettem,
Ríkatnak imák,
Megbabonáztak mártír szentek
És bús Máriák.

TEMETKEZEL KICSINY ORSZÁG

Sok, sok barna, beteg kis domb
Borítja a magyar mezőt.
Termékenyülnek ugarok:
Mohón felfalva vért, velőt.

Termékenyülnek ugarok
S mi napról-napra csak fogyunk,
Tompul sok magyar szívverés:
Megállani mikor fogunk?

Be sok fájdalom, be sok gyász:
Temetkezel kicsiny ország,
Vad, átkos fajták földedet
Temetőnek elrabolták.

Hóhérllekek durva, vad zajában
Elvész a szépnek szent, tiszta hangja
S megdermed a Csend és Szomorúság
S kong tovább vadság rekedt harangja.

Kiröhögtetnek azok, akik sírnak,
Akiknek szívük jósnak kertje
S tiszta vággyal porba hullva,
Lelküket tartják világtól rejtve.

FÁRADT KEZEK IMÁJA

Sajgó fejem lehajtom két karomra:
Oh, sajgóbb fej még nem borult le kézre
És nem volt talán még sohasem két kéz
Ily bús imára sírva összetéve.

És nincsen lélek, ki annyit üzetett
És nincsen szív, amely annyira vérze,
Mint az enyém: Oh jaj, két fáradt kezem
Imára most azért van összetéve.

A HALÁL ELÉBE

Tombolva űz vad, fekete vérem
A Halál elébe.
S zokogva jön utánam a Remény,
Félve, félve, félve.

Keresve száguld a Némáságon
A Halál, a Halál.
S hajlongnak, sírnak viharok, szelek
Ha rám talál, talál.

Sötéten jönnek barna fellegek:
Jön a vihar, vihar.
S zörög, zörög valahol a halál
Felém csontjaival.

ZENGŐ FIA A SZENVEDÉSNEK

A fájdalomam nektek ismeretlen,
Vérkönnnyel írt dalom, nem dalotok.
Közületek a lelkem én kiteptem
És most az űrben némán tántorog...

Idegen ha van, aki nem közétek
S nem testvérnek jött e földre el,
Zengő fia a barna szenvedésnek:
Az én vagyok a könnyeimmel.

HAJNAL NÉLKÜL

Homlokomról hiába hull, hull
Sápasztó, izzó vérverejték
S hiába roskad össze térdem,
Cipelvén életem keresztjét.

S hiába verem, űzöm robotra
A lelkemet, zokogva mondván:
Mindennapi kenyerem meg lesz,
Az Úr kegyelmes lesz majd hozzám.

Vérem hullhat, inam szakadhat:
Mindennapi kenyerem nincs meg,
Míg a hitvány habzsoló herék
Urai az aranynak, kincsnek.

ÁTOKSARJ

Hős, pogány ősöm, boldog álmú,
Oly vérköhögős lett a sarjad.
Vérköhögős, fekete álmú,
Lelkében csak kín, átok sarjad.

Iszonyú, bús halotti harcban
Halál űz, tép, mar szakadatlan,
Átok a jelen és átok a múlt,
Tőled oh be messze szakadtam.

Küldtél a mának kemény hittel
S lettem a jövő beteg hőse,
Vérsírató és vérveszítő
Új harcoknak új hegedőse.

KÖNNYEK ÉS NYOMOR

Örökös küzdés, szenvedés a bérem,
Örökös tűrés, könnyek és nyomor.
És kacagva a durva élethullám
Mindig csak sivár partokra sodor.

Hol vércsepp tapad minden kis kenyérhez,
Hol gyilkos s meddő minden küzdelem,
Hol szép lelkek csak a Jövőben élnek,
Mert durva sodrú, fojtó a Jelen.

Hol énekem egy végtelen sikoltás,
Mely tompán bűg és vonagló ajkkal
És megborzongatja a némaságot
A sok síró, fájó, béna jajjal.

ÚJ ÁLDOZÁS, ÚJ TÜZEK

Elvetettem sok, drága, hiú ékem,
Melyet rám a hízélgés rakott.
És megtagadtam káromló beszédem,
Melyet rám sok, szilaj ős hagyott.

És megszagattam mellem és ruhámat
S lelkem mostan zengő orgona,
Amely imára zokogtatja számat,
Mely eddig csak átkot hordoza.

És bánatoktól megtépett szívemnek
Bosszúját a Múltba kergetem.
És szemeim minden szennyet kivetnek,
Két hidegre sírott, mély szemem.

És lelkemben most ha tüzek lobognak,
Templomoknak szentelt tüze az;
És az ígéim mostan úgy zokognak,
Mint hozsannát zengő, szent Tavasz!

SIKOLTÁS ÁTOK-ÉJSZAKÁBAN

Arcom színe sárgul, egyre sárgul
És szemeimből hull a könny, csak hull,
Kíváncszom el e csúf világból,
Mely életem elküldötte gyászul.

Kínoknak vérző, vad sebeitől
Oh rúttá torzult már az én szívem
És elfakult bánatszerelémtől:
Oh nem pompázik már színeiben.

És lelkemnek tompa jajvirágát
Tépem a lelkemből, tépem, tépem;
Kivirul mégis és küldi gyászát:
Hiába tépem szét annyi éjen.

Egész éltem bús, fekete átok,
Amely sötéten gyászdalt énekel.
Megfojt e dal s hiába kiáltok:
A néma űrben senki sem felel.

ÉS NINCSEN BENNE IRGALOM

Sebektől fénylik a lelkem:
Marják bitangok, gazok;
Mert messze lát, mert bús-igaz
Lelkemnek mártírja vagyok.

Gyiloktól általvert, halott:
Azt gondolják gazul sokan.
Gyiloktól általvert, de él
S él örökké Krisztusosan.

Sebektől fénylik a lelkem,
Átjárta bántás, rágalom;
Fénylik és ég, mint még soha
És nincsen benne irgalom!

KÉT ÁLDOZÁS

Hitet tagadó, pártütő, pogány
Volt az én lelkem eddig lázadón,
Ki bort áldozott ünnepek torán
S kinek csapszékben állott csak a trón.

Szilaj nóták zengtek fel lelkemből
Mámoros éjek duhaj hajnalán,
Míg álommal nem szórt be a Reggel
Sugaras arccal, mint egy szűzi lány.

Mivé lett a lelkem, oh mivé lett?
S mivé lettek a toros éjszakák?
Kegyetlenül megcsúfolt az Élet
És elküldötte örök bánatát.

S most esténként sápadt gyertyafénynél
Didereg lelkem bénán, összetörve.
És két szememből, mint gyászos patak
Sírva foly szívemnek fáradt könnye.

TISZTA SZÍVEK SZENT ÜNNEPÉRE

Átkok setét tüzet viseltem
S veszett, marcangoló kínját sebeknek
S nem volt, mint én, oly kitaszított
Soha senkije itten embereknek.
Töviskoszorús, vad szenvedés
És embertelenek szennyes tömegje
Részegen táncolt horpadt lelkemen,
Nem gondolván, jövő, nagy Ünnepekre.

Szenyezték vérrel és fekéllyel
Szent, ünnepnapokra megszentelt testem
S roskadó lábbal bús avarban
Hóhérok fekete vermébe estem.
De jött a Hajnal! s alleluja...
Lehullott testemről bűnösök mocska
És kigyúlt lelkem tűzzel, fénnel,
Mint pünkösdi tüzek szent, égő szobra.

S jó az Ünnepe; mossátok szívem:
Sebeimnek szentelt helyét fehérre;
Mossátok illatos olajjal
Tiszta szíveknek fehér ünnepére.
S zúg a zsoltos: alleluja!...
Bomlott szívek s fejek felett merészen:
Kigyúlt az oltár véres lánggal
Túl szennyen, sáron, véren és fekélyen.

KÖNNYES ÉJSZAKÁK

A könnyes éjszakák zokogva,
Mint temető fája sírhalomra,
Úgy borulnak rám most némán:
Fa, horpadt sír és ráhull a lombja.

A könnyes éjszakák zokogva
Fehéren látnak s mindig társtalan,
Haldokló szívemre borulva,
Könnytelenre sírva és hangtalan.

A könnyes éjszakák zokogva,
Mikor a Hold feljő bús halottan:
Ijedten nézik, hogy a szívem
Halálos halk már s halódva dobban.

BORPINCÉJE MOSTAN SÍRVEREM

Mártír lelkem töviskoronája:
Te szent, kínozó, zengő magyar gyászom.
Külön lelkeknek útja lelkemé,
Igédet meg azért találok.

Jussom: csupán siratni a fajtám,
Jussom: csupán kemény magyarságom.
Nemes ősök bús, szilaj kedvéből
Nem maradt rám semmi, csak a gyászom.

Küzdő szívemben harcos hajnalon
Gyászom zengő igéi fakadnak.
Csak hajnalunk oly sápadt ne volna:
Fényt közölünk oly kevesen adnak.

Mert átok minden ige, mit terem
Piros-gyászú, zengő magyar róna
És borpincéje mostan sírverem,
Mely bután ásít ránk, haldoklókra.

MEGVÁLTÁS ZSOLTÁRA

Új titkoknak új, szent víziói
Döbbennek zordan, szikrázva elébem.
Új csodák, új bibliai képek
Tüzelnek, mint újkori szentségek
Az életnek mély, babonás szemében.

Új tüzeknek vad, vakító fénye
Lobog kohójából az új világnak:
Megjövendőlt jóslatok betelnek
És trónjáról mártír Isteneknek
Zsoltosmák, zengő, új énekek szállnak.

Új világnak a világossága
Ragyogja a zsoltárokat lelkembe:
Az ihletet és a szent szerelmet,
Tűzrózsáit mámoros lelkemnek,
Miket szétszórok lázas énekembe.

Én megáldom most a Jordán vizét
És Betlehemnek csókos éjszakáit;
Glóriás próféták mártírsorát,
Kik törhetetlen hittel hordozták
Élet szerelmes Világosságát itt.

Oh, áldott megváltó Világosság!
Téged hív ma zsoltáros ajkam itten!
S az új csodák, tüzek és szentségek
Hirdetnek, mutatnak zengve Téged
Ragyogó, lázas, mélyült szemeikben.

S áldom sírva a magyar mezőket!
És hívom sikoltva a magyar vihart!
Melynek jöttét bús milliók várják
S a napot majd zokogva megáldják,
Melyen a megváltás virága kihajt.

FURCSA MINDEN

A szívverésem oly fáradt, ijedt
És oly bágyadtak a sóhajaim
És sápadok és úgy csodálkozom
Lelkemnek sikoltó, szép jajjain.
És két szememmel, tágranyílt szememmel
A Távolokba küldöm el Magam;
És simítom némán és remegve
A homlokomat és csapzott hajam.
És oly furcsa, hogy fáj a tekintet,
A szívverésem, a sóhaj, a jaj
És hogy hideg, fehér homlokomra
Kuszáltan borul le a szürke haj.

ELKÖLTÖZÖTT A BÚS MOSOLY

Súlyos játék, amit játszok
És jaj, halálosan komoly.
Szemem, szám hideg lett, néma:
Elköltözött a bús mosoly.
És mondanám, hogy balra menjek;
Hisz' oly mindegy, hogy bal, vagy jobb:
Utam bármerre is fordul,
Együtt vándorlunk én, meg Jób.
A vándorbot: hűvös közöny
Egyengeti csak utamat;
S átok-tarisznyám vonszolom:
Az átkok bárhogy húzzanak.
Az országút szennyes nagyon,
Az élet rút sárral dobál:
Vígán fütyül itt sok pimasz
S durván, röhögve megcsodál!

FEHÉR TÜZEK

Fehér tüzek, fehér tüzek,
Ki vagyok én? ki vagyok én?
Éjszakában síró ember,
Szomorún az élet szélén.

Nem vágyom a sírt, de élet
Sem maraszt már engem itten:
Szegény fiad beteg nagyon,
Uramisten, Uramisten.

Miért vagyok? Miért vagyok?
Mért nem vagyok csak a Senki?
Ki vagyok én? ki vagyok én:
Soknak lelke nem is sejti.

S hogy ki vagyok, hogy ki vagyok?
Oh jaj, hogy azt megmutassam:
Szívem vérét, szívem vérét
Sírva kell, hogy elhullassam.

SZENNY, BŰN, VÉREN ÁT

Beszennyezte a lelkemet
A jaj, bűn és a vér.
Sírva hiába menekültem:
Nem szántak könnyemért...

Ős bűnök büntető átka
Lelkemre roskadott.
Lelkemben mégis égi fény
Ragyogva gyulladott.

És most ragyogva hirdeti
Szenny, bűn és véren át
Örök-küldöttek napfényű
Büszke diadalát.

SZENVEDÉSEIM VAD ÖRÖKMÉCSESEK

Szenvedéseim tüzekkel telt sebek:
Fájnak, fájnak, fájnak
És hiába, ha sírok, sírok, sírok:
Mindig rámtalálnak.

Szenvedéseim poklok tüzes alja
Benne ég, ég a tűz.
És lelkemet egyre sorvasztja,
marja s kacagva üz, üz, üz...

Szenvedéseim vad örökmécsesek:
Lángjuk lobog, lobog.
S delíriumban, hörgő kínokkal
Futok, futok, futok . .

MÁMOROK BOLDOG TORA

Tántorog a lelkem részeg vággyal
Szent mámorban: oh édes örület!
E mámor-szín minden bút beárnyal
S a szívem béna és süket, süket...

Nem hallok zaját, ha vad rohamra
Zúg riadót a gyilkos, csúf robot,
Elül az élet fojtó zsvaja
És minden kín, mi gyötörni szokott.

A mesebeli és bús királyfit
Így fullaszthatták kéjbe egykoron,
Mint ahogy a mámor engem kábít
Szent örületbe sok boros toron.

ELMENT A KIRÁLY

Az éjszakába elment a király,
Kísérte őt sok halott lovag.
Az utcákon nesztelen suhantak
Vért izzadó kísértet-lovak.

Váráblakok félve összenéztek,
Kápolnában kongott a harang...
A homályban csengtek sápadt ércek
S megzendült sok titkos síri hang.

A kapuban lobogtak a fáklyák:
Sárgafényű kísértetnapok,
Csontkezükben remegve tartották
Páncélinges néma lovagok.

S jött gyászolni a halott királyt
Sok tépett, vérző keblű asszony
S leborult mind kapuja előtt,
Hogy lelkük száz éjt átvirrasszon.

Sisakot, kardot bús, tompafényűt
Lobogtat a rőt fáklyavilág
S éjszakában fuldokló sírással
Zokog tovább a sötét világ.

SZOMORÚSÁG ZSOLTÁRA

Nagy bűnöknek bűnhődő jaja,
Eget megrázó, síró szava

S egész világ szomorúsága
Van az én lelkembe bezárva.

A sorsom és az Élet küldött
S én nem kérdeztem: miért küzdök?

A csillagok ragyogták: bízzak
S ha kétségek megtántorítanak,

Ha már az álmok nem hevítnek:
Emeljek én oltárt a Hitnek.

Vígságot az ajkain ne zengjen,
Mindig bús zsoltárt énekeljen.

Oh jaj, de nehéz sírva hinni
S görnyedt vállon keresztet vinni!

DALOLNAK, DALOLNAK

Bús esték, sápadt éjjelek
Suhannak el felettem,
S álmok fakó betegje Én:
Csak nézem, nézem csendben.

És hallgatom amint dalol
Az éjszaka vak öble
S lelkemre hullnak bánatok
Jaj feketén és döngve.

A lelkem mécses és már ég
Ezer bús kínzó éjjel:
Az arcom éjidőn fehér
S homlokom festve vérrel.

És megállítanék egy Éjt
S kérném: vigyen egy holtat,
Vigye oda, hol nincs már kín,
Ahol már nem dalolnak.

A lelkem mécses és csak ég:
Sárgán virraszt egy holtat,
Gyászolja véres feketén
S csak dalolnak, dalolnak.

ÁBEL SZÍVE

Vérrel szennyezett Ábel-szívek
Állják sötéten el utam.
Oly sötéten pirosuló mind, mind:
Rajtuk Kainnak arca van.

Vérrel szennyezett Ábel szíve
Sikolt lelkemből sötéten
És én, jaj, futnék, menekülnék
Keresztül kínon, átkon, véren...

De nem tudok. Az örök jajszó,
Mint árnyék lelkemen pihen:
S vak éjszakában, csorbult szívvel
Roskadozva viszem, viszem...

Vér, vér, sötétség merre nézek
S meddig ez éjszaka elér:
S a vért pirosuló, sötét éjben
Csak arcom vértelen, fehér.

KÖSZÖNÖM

Nagyon keserű a szám, a szívem
Nagyon keserű az életem.
Nagyon keserű a mosolygásom:
Nagyon keserű vagy Istenem.

Nagyon keserű az álmom nékem,
Nagyon keserű az örömöm,
Istenem, a sok keserűséget
Köszönöm, köszönöm, köszönöm...

AKI VOLT CSAK

Hazaviszek minden éjfélkor
Bús szobámba egy halottat.
Nagyon félve és halkán lépve,
Ahogy temetőbe szoktak.

Hazaviszem és sírva sírok,
Siratom, hogy miért voltam:
Hazaviszem és a szívemet
Minden éjjel némán, holtan.

Hogy halottam van, nem tudja senki
És hogy temetőbe járok
S hogy mily szomorú élni annak,
Akit megöltek az álmok.

Hazaviszek minden éjfélkor
Kis szobámba egy halottat
És siratom zokogva, csendben
S szomorún azt, aki volt csak.

KÍSÉRTET-RÓZSÁK

Az éjben rózsák hullanak,
Bús, kísértet-rózsák.
Feketén virít mindenik:
A halált dalolják.

Énnekem küldi száz leány
És kacagva szórják
Az én szívemre hullanak:
Bús, kísértet-rózsák.

S amint rámhullnak: az arcom
Ólomszínre bágyad
S ők kacagva üzennek
Fekete kaszáznak.

Az éjben rózsák hullanak,
Bús, kísértet-rózsák,
Nekem virít csak mindenik
S a halált dalolják.

MAGYAR MEZŐN, ŐSI GÁLYÁN

Hogy magyar vagyok, zsoltáros, szent pogány,
Kinek felelek érte én?
És mert lelkemnek ezerszínű álma
Vér és könnyek közt jut elém?

Bús akaratok riogatják lelkem,
A nagy sor egyszer rám kerül...
S bárha ezer béklyó nyugözi szívem,
Küzdésben én jutok felül.

Hajós vagyok a magyar Óceánon,
Egyedül úr szabad mezőn!
Messzi mezőkön száguld ősi gályám
Keresztül álmon és erőn.

És ősmagyar rímeknek árja szállja
Zsoltáros lelkemet körül,
Míg Adriától a bús Kárpátokig
Nyomomban Turán átka dül.

HOVÁ, HOVÁ?

Virrasztni az éjben halkán, csendben,
Hallgatni az éj buja dalát
S a szerelmes, beteg éjszakának
Elzokogni egy fáradt imát.

Aztán várni, hogy a harcos Hajnal
Rátiporjon gyors lábaival
Virrasztástól ráncos homlokomra
Az Életnek víg dalaival.

E csatában elhull mind a vérem,
Nem bírja a lelkem már soká:
Sírva súgom már beteg imámat,
Hová jutok? oh, hová, hová?...

A GONDOK TANYÁJÁN

Zokog a jaj, a gondok bús tanyáján
S hollószárnyon jön minden óra.
A Fájdalom meredt szemekkel bámul
És nem talál vigaszra, jóra.

Szürke meredtség fekszik a szemekben
És száraz, rekedtes a beszéd.
És érzéketlen közönnyel befödte
A szíveket kusza szürkesség.

Csak néha hallatszik egy-egy sikoltás,
De oly vadul, hörögve, tompán,
Aztán csend lesz megint, csend rémséges,
Mint egy fegyházban alkonyórán.

LEMONDÁS TENGERE

Csendes szürkességnek napjai ezek,
Mindenkor eljövő bús Szeptemberek.

A szürkesség, a köd oly végtelen csodás,
Bús sárga reggelek és sárga álmodás.

És felújuló lázas, lila képek,
Sok fakult álom, álom összetépett.

Esték, őszi esték, fáradt csendesek
És hervadt virágok, fázók, betegek.

A lemondás végtelen tengere ez
S rajta lelkem örök ködök közt evez.

HAJNAL A GÁLYÁN

Pogánya lettem új álmoknak,
Iszom új mámorok vizét:
Részeg lelkemet nem igázzák
Többet avult, dohos igék.

A régi láncot széjjeltéptem,
Szívemből tőle vér csorog
S véres homlokkal, véres szívvel
Most új igéknek áldozok.

Szentelt hitem az oltár mostan
És vérem a bús áldozat.
Jöhetnek hát tiporva durván,
Szívemből tépni álmokat.

Részeg lelkem az éjszakában
Mámorosan evez, evez!
S kurjantva mámorok dalát,
Űző átokkal versenyezz!

Sikolts lelkem az éjszakában
Döbbenten, fájón, úgy, úgy, úgy!
Hadd remegjen mind, ami sötét,
Gyáva, hitetlen és hazug.

Mámoros ködből látom: jönnek
Új, büszke, bátor, szent hajók!
Sikoltva száguldjon a hajnal,
A hajnal s jöjjenek a Jók!

Sötét gonoszság minden pokla
Tépje hát véres lelkemet,
De új szívek ködéből áldón
A hajnal már nevet, nevet....

IMÁM HA VOLNA MÁRIÁNAK

Imám ha volna Máriának:
Elzokognám bús énekemet
S áldozatnak könnyem vinném el,
Melyet szemem szívembe temet.

És mint kínnal teli serleget:
Átnyújtanám könnyel telt szívem
S áldoznám a legszebb ihletet,
Mely nem égett soha senkiben.

De jaj, hogyha sírva nézem őt,
Úgy tekint, mint messzi idegent,
Mint akit már elhagyott az ima
És a hite messze, messze ment.

BÚS SEBEKNEK KÍNJÁT VISELEM

Bús gondok redői vonják össze arcom:
Kínoknak keresztjét sírva meddig tartom?
Mélyülő, kiégett két szememmel nézem,
Gonosz bántásoktól szülő szenvedésem.
Kínoznak éjjelek és űznek nappalok:
A sok veszett-marástól vénhedt, torz vagyok.
Kínoktól vonaglik az ajkam és szívem,
Hogy voltak, kik szerettek, most már nem hiszem.
Gonosz szerelem átka fogta lelkem meg:
Szeretetlen, nemértő, akit szeretek.
Csalatkoztam azokban, kikben hittem én
És ifjú szívem mostan elfakult és vén.
Az Ember mindig, mindig gonosz volt velem
És jaj, most bús sebeeknek kínját viselem.

MOST TEMETEM

Bánom minden elkövetett vétkem
S mindent, amihez volt közöm.
Bánom minden szomorúságom, de
Jaj, vissza nem jön az öröm.
Szánom és bánom a sírásomat:
A könnyeim, a könnyeim,
Késő: elfeledtek mosolyogni
A szemeim, a szemeim.
Szánom és bánom a nagy gyászomat,
Tompá, jajos sok énekem:
Sírásom, gyászom, szomorúságom
Most temetem, most temetem...

HOLT KATONA BALLADÁJA

A roham előtt még zúgtak a marsok:
Vad zsoltára a zord halál-misének
És lángragyújtott sok sápadó arcot,
Az a rekedt, bús véreshangú ének.
Aztán jöttek a golyók, csak jöttek
S a szívek hangja riadtan trombitált
S ők csak mentek, csak előre törtek
S nem látták a zordon, fekete Halált.

A sápadt mezőn feküdt összetörve:
Egy elfáradt, szegény, holt katona volt,
A rohamnál bukott le ő a földre,
Mikor golyók gyilkos zápora dobolt.
Mikor a szörnyű ágyúk felhördültek
S mint a végítélet úgy bömbölt a hangjuk:
A véres mezőn sokan összedültek:
Akikre vár otthon az édesanyjuk.

Ő is közöttük volt. Egy bús katona.
S fáradt fejét a föld ölére hajtva,
Szelíd arca most olyan marcona
És dermedt keze a szuronyát tartja.
A másikkal az áldott, barna földet
Öleli, mintha a kedvese volna,
Akit nem lát már soha, soha többet,
Oh, pedig az várja, jaj, várja zokogva.

Gyűrű fénylik a szuronya mellett
És a halott hideg ujját öleli
S fénykép fedi az átlukasztott mellet:
Szép kedvese oh, az küldte még neki.
Az küldte néki és a szívét küldte:
Szép kedvese, jaj, a szívét küldte el
És most szív nélkül az ablaknál ülve,
Csak várja, várja s ő nem jön sohasem...

GONOSZOK SEBEIM NE LÁSSÁK

Üvöltenek a gondok, kínok
Halálos, fáradt, barna jajjal
Lelkem süket, zord éjjelében,
Míg én hallgatok néma ajkkal.

Magamba temetem csak fájón
Kifosztott életem sivárságát
S szívemre húzom setét leplem:
Gonoszok sebeim ne lássák.

Az éjszaka, most jaj, setétebb
Minden éjjelnél, ami csak volt,
Mely most szívemben feketélík,
Mint megaludt, fekete vérfolt.

S üvöltő kínok ó, most jobban
S ezerszer gyilkosabban fájnak,
Mint iszonyú, vad ölelése
Sok néma, fekete halálnak.

SEBEINK ÉS HULLÁSUNK

Szemeink, szegény elborult szemeink
Az égre fájón, sírva feltekintnek
És megmutatjuk tátongó sebeink,
Kulcsolván össze fáradt kezeinket.
Oh jaj, de elhalkult a kiáltásunk
S tekintetünk a nagy Semmibe esik
S nem látnak sebeink és hullásunk
A zord halálmezőn, mert esteledik.

Elcsuklanak most bágyadt szíveinkben
A bús zsoltárok és a halleluják,
Melyek büszkén zengtek, erőben, hitben
Míg nem látták a Sátán veres ujját.
Oh, Istenem! már fáradt zokogással
Borulnak le mellém haldokló esték
És a keblükben véres törszúrással
Szívüknek a vérét mind elkönnyezték.

Szegény, riadt szemünk most elborulva
Téged kutat, oh Istenem, szép Isten!
S az imádságunk bénára halkulva
A porba kúszva, rebeg félve itt lenn.
És tűrők vagyunk mi fetrengéseinkben
És most bizodalmunk a várunk nekünk
S a hit sugárzik fáradt szemeinkben,
Ha Téged kutatva az égre lesünk.

SIRATÁSA SIRATLANOKNAK

Mikor felbúg a lelkemen át
Valami béna, gyámoltalan,
Lelket gyilkoló tompa sírás:
Gyászolom és siratom magam.

Siratom az én gyászos, örök
Könnyes, hasztalan-magyarságom
És siratom, amely csak enyém:
Mély, meg nem értett magyar gyászom.

És siratom a megnemértők
Buta és rút hazafiságát
És siratom örökre koldus
Sokaknak ferde magyarságát.

SZENT ZSOLTÁROK A SZÍVEM NEM ÓVJÁK

Mint Krisztus arca a Koponyák hegyén:
Sápadt halottként várok minden órát
S fehér ajkamon reszketőn vonaglik:
Jaj, szent zsoltárok a szívem nem óvják.

Mint egy elhagyott oltárú, bús templom,
Úgy állok magamban némán, réveteg.
Fehér arcomra hullanak az árnyak,
Mint őszi avarra sárga levelek.

Ó, a szívem szomorú feszület,
Bús töviskoszorúval koronázva
Ó, jaj énnekem, mindig hitetlennek,
Ha lenne hitem, az élet nem fájna.

EMBER VAN-E?

Kihunytak mind a csillagok,
Melyek szívemben ragyogtak,
Fáradt, kicsúfolt vágyaim
A lelkembe visszarogytak.

Oh nem tudom, hogy oly setét
Lehet-e a poklok éje?
És nem tudom, oly bús, fakó:
Lehet-e embernek képe:

Mint szívem most, mint arcom most,
E szörnyű kietlenségben.
Már nem, tudom, hogy van-e Ég
És van-e Isten az égben?

Azt sem tudom: Ember van-e?
Oh, van-e hát itten Ember.
Ki látná, hogy az életem,
Mily iszonyú, kietlen.

CSAK ESTE VAN ITT

Egy hajnalt várok s a szobámban bíbor.
Bíbor csókolja redős arcomat,
Mely bánat-estét látott eddig csak.

Egy hajnal jön s én remegve várom.
Ablakomon most benéz az est
S az este néz, az este nem ereszt.

Az este néz s én nézek temetőt.
Aki most vagyok: jaj nem én vagyok!
Az este néz és néz most egy halott.

Egy hajnal jön és nem ér el soha.
Egy hajnalt várok s csak este van itt
S az este néz, az este megvakít...

ÉJSZAKAI ÉNEK

Arcomnak fakó, lázlilioma
Az éjben virul, az éjben sápad;
Fölöttem árnyak suhannak tova
És sírások torzítják a számát.

Vérző szívem csordultig megtelik
Szenvedések keserű borával
És az életem megszenteltetik
Fájások és kínok bús torával.

Szegény szemem Krisztusnak szent keblét
Keresi, mit átdöfött a dárda.
És csókolnám sírva sebes kezét
És homlokát, mely szenvedéstől sárga.

És megcsókolnám mindenik sebét
És elsutognám ezerszer, hogy: ámen...
De jaj, alkonyult s éj következék
S Krisztus szeme nem virrasztott már fenn.

A HARMADIK

Már betakarva elvérzett szívem.
Most béke kell, most áldás kell nagyon:
Én most a küzdést, harcot elhagyom.

Két karom most: két halott kereszt,
Két kereszt a Koponyák hegyén,
És közöttük búsán állok Én.

És este van, amilyen nem lesz több.
Már elhangzott a nagy szó: Istenem,
E bús órában nem voltál velem!

S odafönről magasságos Isten
A harmadiknak nézi a sebét
És oszlani kezd lassan a setét...

ÁLMOK FEKETE HÍDJÁN

HA LÁTTAD VOLNA

Ha láttad volna: tántorogva
Mint fetrengtem szennyekbe, porba.

Ha láttad volna: véres gyászban
Setét poklokra, amint szálltam.

Ha láttad volna: kínnal fedve,
A lelkemet agyonsebezve.

Ha láttad volna: a sírásom
Könnytelenül: könnyekre vágyón.

Ha láttad volna: jaj, a szívem
A Sátánnál el mint veszítem!

Ha láttad volna: de nem láttad:
A lelkem, amint sápad, sápad...

Nem láttad a lelkem halódva:
Óh jaj, pedig ha láttad volna!...

KÜLDÖM ŐKET

Beteg költő beteg szerelme
Sok kint, vívódást, könnyet kíván
Íme üzenek s küldöm őket:
Sok vérkönnyel írt lázas imám.

S fáradt tekintetet küld néked
Könnytől tisztára mosott szemem;
És csókokat hint fakó ajkam:
Már nem sírok, nem emlékezem...

Tiszta vagyok és fáradt nagyon:
Megtisztított könny, vér és a kín,
S tört imákat nem zokog többet
Sebhellyel telt néma ajkaim...

MIATTAD

Miattad égtem gyehegnák tűzében
S mégis csak áldni tud Téged két karom,
Miattad kerültem ide le a mélybe
S mégis ima hozzád mindenik jajom.

Miattad járok úgy, mint kik visszajárnak,
Visszajáró árnyként s fehérén nagyon,
Miattad égett ki a lélek szememből
S lett szívem behorpadt, néma sírhalom.

VÁRÁSOK ÜZENŐ IMÁJA

Színharmattól tündöklő szavaknak
Zengő sóhaján feléd üzenek.
És üzenek minden virradatnak,
Hogy hajadba fényrózsát tűzzenek.
S álmaimnak tarka szivárványán
Pompázik büszkén, ragyogva neved
És homlokom, ez a vérző márvány:
Utánad sápad. Sápad és mered.

Feléd küldöm én: örület heroldja,
Szívem minden vérző, szent sikolyát,
S hogy kínjaim csomóját megoldja,
Jajjaimon lelkem küldöm Hozzád.
S hozzád küldök minden szentet, drágát,
Mi rejtve volt, mint gyöngykagyló, agyamban
S szívemnek szegzett kínok fullánkját
Imás, halkán gyónó szavamban.

És magam járok elhalkult sután,
Mint alkonyati árnyék temetőn;
S mint álomlátó vízió után,
Szemem bámul fénytelenül, merőn.
S álom nélkül, magamkifosztottan
Várok sok csöndes, fojtott este rád,
S hideg ajkam haláloscsukottan
Hebeg egy régi, elfakult imát.

SÁPADOK ÉN

Az én szívemben bús bánatvirág
Pompázik tompán, feketén,
Halott szerelem fáradt szívemben
S csak sápadok, sápadok én.

A múlt kihamvadt titka szememben:
Sós könny égeti a szemem,
Jobb, hogyha nem nézel a szemembe:
Titkát nem érted meg Te sem.

Lobogó, lázas izzás volt életem:
Lelkemet mégsem érte fény;
Puha, hókarok öleltek sokszor:
Életem mégis oly kemény.

Mámorok sötét borával éltem:
Ajkam mégis tikkadt maradt;
Megváltó, glóriás üdvöt vártam:
S rám mindig csak átok szakadt.

HALÁLÚT

Megátkoztál. Oly szörnyű átkot
Küldtél sikoltva a szívembe,
Megátkoztál s örök, halálos
Átkod kísér a Végtelenbe.

Megátkoztál s jajgatva, sírva
Sikolyom száll az éjszakába,
Megátkoztál s már ezer éje
Nem gondolok csak a halálra.

Megátkoztál és jaj azóta
Szívemnél nincsen szív szomorúbb,
Megátkoztál s most vaksetéten,
Kacagva hív, hív a Halálút.

A SZEMEINK

Be fáradtak lettünk, oh be fakók,
Be kiégettek, be csóktalanok.
Bágyadtan nézünk és révedezően
És szemünk zokog, zokog könnyezően.

Oh, be szomorúak a szemeink:
Nincsen senki, ki fájóbban tekint.
Szemünkben ragyog fájásunk, gyászunk,
Átkaink, szerelmünk s kínpalástunk.

ESTE A PARTON

A fák alatt vártam rád sokáig
És megremegtem, ha valaki jött.
Az esti szélben zúgtak a nagy fák
S még szomorúbb lettem, mint azelőtt.

És oly sokszor felnéztem az Égre:
Én Istenem a csillag mind setét!
S a part alatt hogy zúgnak a habok,
Én Istenem, most mért oly bús az Ég?

S mit jelent az Este párbeszéde,
A Setét most kit szólít nevén?
S mért szállnak most átkos bánatok
Világtalan lelkemre feketén?...

...Te nem jöttél és én mégis vártam
S könnyeimtől nedves lett az arcom,
Lázasszívemen vonaglott kezem
És csak vártam sírva, lent a parton...

ESTÉK, ESTÉK, ESTÉK

Fekete arcú néma esték
Borítottak reám szemfedeleket:
Hosszú sorban csak jönnek, jönnek
S az örök estben várlak Tégedet.

Oly iszonyú hosszú a várás:
Fehérbe várlak menyasszonyt eléem.
Fekete esték kopognak rám
S jaj, jaj Te nem jössz sohasem felém.

Az ablakomnál várlak, várlak
Száz és száz redővel már az arcomon:
Elátkozott örök-vőlegény
S nem jön soha-soha menyasszonyom.

Csak néha, néha, mikor az éj
A legiszonyúbb, legfeketébb:
Látlak búsan fehérbe menni
És a Halál lassan melletted lép.

MERT NEKEM VAGY AZ

Áldottnál százszor áldottabb vagy:
Mert nekem vagy az.
És kedvesebb vagy nekem százszor,
Mint a szép Tavasz.

Szenvedőbb nincs, mint a Te lelked
És olyan szelíd.
S nincsenek szomorúbban nézők,
Mint a szemeid.

S nincsen méltó szó, mely jószágod
Szétvinné hírül:
És minket minden jószág mégis,
Mégis elkerül.

ÁLMOK FEKETE HÍDJÁN

Nem azért jöttem, hogy beteljen,
Mit lelkem mindig sóvárogva óhajt
Célhíjas, tévedt éjszakákon,
Oh jaj, hiába sírtam annyi sóhajt!

Meddő maradt jaj, minden vágyam:
Az Élet kacagott csak, hogyha sírtam,
Vergődve éltem eddig én csak
S daloltam rólad lázas álmaimban.

Oh, mert Te voltál minden nékem:
Hitem, Szerelmem és a Végzet
S bár ronggyá tépelődött lelkem,
Az álmútról rád még visszanézek.

S szemednek sugarát a lelkem,
Mint részeg a bort tántorogva issza,
Míg álmok fekete hídjáról
Roskadozva tekintek rád vissza.

Megyek tovább s ha betelt a Vég,
Tépett lelkem belésikolt az éjbe
És zokogva millió jajommal
Átroskadok a hádeszi setétbe.

A KAPUNÁL

A végzet sötét ablakából
Kitekint a Halál rám zordan
És számolja a sok kint, sebet,
Melyet szívemben eddig hordtam.

S elretten arcom sárgaságán,
S két szememen, mely sírlámpa rég
S nézi, hogy bús, űzött lelkemen
A bánat, jaj, egyre feketébb.

És látja, hogy a könnyem tenger,
Melynek csendes, forró, sós vizén
Egy asszonynak úszik emléke,
Mint gyászbárka, mely már fakó, vén.

S látja, hogy a derekam hajlott:
Oh, mert egyszer nagyon hajoltam:
Egy asszony jött szembe az úton
S azóta vígat nem daloltam.

És vele jött a könny, kín, bánat
S vele jött sok, szörnyű szenvedés
S azóta, a számban s szívemben
Jónak íze oly nagyon kevés.

A végzet sötét ablakából
Tekintget a Halál rám zordan
És én fáradtan nézek vissza
A kapunál, magamba rogytan.

CSÓKOK

Zsoltároknak reszkető imája
Csókolja félve fakó ajkamat,
Mint halott szüzet a lobogó, sárga
Gyertyáknak fénye szemfedő alatt.
És oly csendesen, mint egy fojtott sóhaj,
Amely egy őszi, halk alkonyon száll:
Viszi a lelkem gyáván, sápadón
A sok ima, míg hozzád nem talál.

KIKÖTÖTTEM LELKEM FEKETE HAJÓJÁT

Betakarta a szívemet
Fekete éj, fekete éj,
Nem sirat már, nem sirat már,
Szerellemmel: ne félj, ne félj...
Fekete az éjjel nagyon
Temetőbe, temetőbe,
Beteg szívem zokogása
Nem hallatszik ki belőle.
Hideg ajkkal, hideg ajkkal
Nem zokogok már több nótát,
Kikötöttem, kikötöttem,
Lelkem fekete hajóját.

OH, NEM ÚGY VAN

Azt hittem eddig vakon, balgán,
Hogy minden szépség az enyém:
Mit rejteget a lelked halvány
Márvány várának legmélyén.
Hittem: enyém az arcod bája,
Homlokod, éj színű hajad,
Enyém ölednek puha ágya
És mindig is enyém marad.
De látom sírva, oh nem úgy van
Elrabol durván az idő.
A zord enyészet keze útban
S kegyetlenül csak jó, csak jó...

A LELKED TITOK

Sírva emlékezem: Oh, hogy sírtam árván,
Egy sápadt kertben sok imát utánad
S kiapadhatatlan könnyeim folyásán
Evezett velem a rút, fekete Bánat.
A lelked titok. És csendes, csendes jajjal
Hullottak vissza az imák szívembe...
És rá nyíltak sebek vérző ajkkal
S hullottak könnyek új, vérző sebekre.

ÁTKOZOTTAK BÚS TALÁLKOZÓJA

Átkozottabb nincsen perc és óra,
Mint melyben mi ketten összejöttünk.
Két átkozott bús találkozója:
Kietlen mélység tátong közöttünk.

Tompa zokogás a te bús hangod,
Az én szavam zord, kínos hördülés.
És közöttünk áll mindig a Kétség
És ölel, ölel a megőrülés.

Sivár, kiégett szemed a könnytől:
Oh sírni, sírni: nincs irtóztatóbb!
Az én lelkem, jaj, sebektől fénylik
És rútabb s fekélyesebb mint volt Jób.

A szíved remeg törött imáktól
És imádkoznod, jaj, mégsem lehet,
Az én szívem meg fekete jajjal
Sikolt, sikolt s átkozza az eget!

EMLÉK

E bús élet, mit enyémnek mondok,
Oly áldatlan és alázatos,
Mert szememnek könnye a lelkemből
Egy emléket mos, csak egyre mos.

Egy emléket, mit fáradt lelkemből
A könny próbál rég kimosni már.
E bús lélek - bár bünt sohsem érlelt,
Mégis reá csak gyeheña vár.

Egy bűnöm van: egy Asszony emléke,
Oh, áldatlan, beteg életem!
Egy emlék űz, egy Asszony emléke
És számomra nincsen kegyelem.

EMLÉKE SZENT IDŐKNEK

Nincs már semmi, ami visszaadjon
A múltnak, tűnt erőknék.
Remeteélet, semmi több már
Az életem: emléke szent időknék.

Minden időknék sajgó fájdalma
A szívemet hasítja, vágja,
Gondolatom réveteg, könnyes
Emlékével a múltat vájja.

Mint egy sötét, bús bánya mélye
Tátong a múlt, az ifjú élet
Lelkemnek zord, vak ablakába
És szomorítanak emlékezések.

Csak ne lennének tavaszok többé
És esték, ősök, hajnalok, éjek,
Bús, fojtottsavú, harangos esték,
Csak ne lennének, jaj, ne lennének...

BÚS ESTE

Odafönről az ablakod
Sötéten tekint le:
Nem ég a lámpa, nem vagy ott
Az éjben fényt hintve.

Sötétség ül csak a szobán:
Föl hiába nézek;
Hidegen néz az ablak rám
S bús vagyok és félek.

S míg szomorún továbbmegyek,
Elmélázok csendbe:
Nem tudják az ablakszemek
Ma mért bús az este.

GYÁSZ-SZERENÁD

A messzeség, a távol messzeség
Rabolt el tőlem akkor régen
S most már csak bús, fáradt ifjúságom
Idéz fel néha Téged nékem.

Fakó, ifjú szomorúságom
Hoz csak nékem Téged néha el.
És fáradt szemmel újra látom,
Amit benned elvesztettem, el.

S újra látom a sápadt ősznek
Szelíd mosolyát két szemedben
S szívemben újra kergetőznek
Holt, tűnt remények, vágyak csendben.

Szívembe félve, halkán lépnek
Meghalt virágok illatával
S fakult hangján Emlékezésnek
Búcsúznak egy gyász-szerenáddal.

AKINEK JEGYESE VAGYOK

Legyen szomorú, legyen árva
És elhagyott és elhagyott;
Az életúton egymagába:
Akinek jegyese vagyok.

Én nagyon szeretem a gyöngét,
Az árvát, az elhagyottat.
Mert én is onnan indultam el,
Hol Bánatok hajnalodnak.

Az én apám is bús Ember volt
Vállán nehéz keresztet hordott,
Míg egy szomorú őszi este
Összeroskadt és lemondott.

Az életről ő sohasem szólt,
Sebét eltakarta némán
S az életúton, hogy összeroskadt,
Keresztje ránehezült énrám.

És azóta még szomorúbban
Járok betegen az őszbe
Szomorúbban, mint minden ember,
Tavaszkát megelőzve.

Legyen szomorú, legyen árva
És elhagyott és elhagyott,
Az életúton egymagába:
Akinek jegyese vagyok.

FEKETE SZÍVBEN FEHÉR ASSZONY

Csendes a szívem, csendes, csendes,
Emlékedet belétemettem,
Nem várok semmit a szívedtől:
Sohse áldjon, sohse szeressen.

Csendes jajú fekete szívben
Nem él más senki: csak Te, csak Te
Fekete szívben fehér asszony
Fekszik örökre eltemetve.

Tompa zene a lelke hangja,
Nem hördül többet bús sikollyal,
Gyász-életem csak élem, élem
Fehér, csendes, beteg halottal.

De bús, éjféli gyász-misekor
Valaki a szívembe zörget
És én fáradtan, csendes jajjal
Ráejtek néhány forró könnyet.

TEMETÉS

A fekete éjnek béna koszorúi
Haldokló árnyukkal némán betemetnek.
Hagymázos imákat suttogok neked
S Te simítod fejem, mint egy nagy betegnek.

Fehér ajakamra lassan vér szivárogoz...
Lelkem hánytorgva kínlódik vadul
És erőlködik, hogy belékiáltson
A fojtó sötétbe, mely reája hull.

Csitt, csitt, temetés van, csitt, csitt, ne zokogjak...
Ne csókoljad mostan lázas homlokom,
Temetése van sok halk imának, csóknak,
Halotti imámat most hadd suttogom.

HALÁL-RÓZSA SZÍVEM

Nárciszos szerelmet szülő
Tavaszi mámor-alkonyat:
Nem jössz nékem vissza soha
Hiába sírok oly sokat.

Minden tavasz hoz új pompát.
Mindenik szebb lesz és bujább,
Csak én sápadok, sorvadok,
Csak én leszek mindig csúnyább.

Síron született gyászvirág:
Hervadt halál-rózsaszívem,
Elhervasztották tavaszok
Bánatnak bús könnyeivel.

SOK KUSZA NAP

Jönnek napok, feketék, szörnyűk:
Lelkem kereszten lóg néhanap.
Torzultan sírok s könnyem nincsen:
Könny, mely enyhítné fájdalmamat.

Könnyem nincsen és semmim sincsen,
Csak sok, sok ijesztő, kusza nap,
Melyek úgy hullnak a lelkemre,
Mint fekete, halott madarak.

LELKEM, A KICSÚFOLT

Mint eddig mindig s mindenki:
Jaj, Te is üzöl s csúfolsz!
Nem érted lelkem és jajom,
Mely idegen s kicsúfolt.

Sápadtan néz rád két szemem,
Mint két kiégett mécses
S jaj, hiába néz, hiába néz,
Oly halvány, nem beszédes.

E tekintetem üveges:
Jaj, én halottan élek.
Egy félig élő és félhalott,
Ki nem lel menedéket.

És csak idegenül bolyong,
Kicsúfoltan, kiverten:
Te is, Te is elűzöl hát?!
Oh, Te sem ismeresz engem?

SZOMORÚ ÜZENET VALAKIHEZ

Nem fogod megtudni soha a keservet,
Amit hordozok némán a lelkemben.
Nem fogod megtudni, hogy oly bús a szívem,
Mint Krisztusnak a getsemáni kertben.

Ne tudd, hogy milliók könnyét és keresztjét
Hordom roskadozva magam, egymagam.
Milliók keresztjét, iszonyú keresztjét,
Melyre fölfeszítve a Szenvedés van.

ELJÖTTEM IDÁIG

Az életet hiába kértem,
Hiába sírtam, hogy vezessen:
Nem bánta senki, ha a porba
Kínlódva, sírva visszaestem.

És jött az Életúton egy lány,
A haja ében, haja ében
És látott engem lent a porban,
Sírva, megalázva mélyen.

S én felálltam, fel a porból,
Bágyadt szememben gyúltak lángok
És égő szemmel néztem hosszan
A lányt: a tovatűnő álmot.

S mint az éjjel, mint az éjjel,
Ha bús haraggal csatázik,
Fekete paripán, paripán,
Eljöttem idáig, idáig...

FEKETE HAJADBAN FEHÉR RÓZSA

Hogy rád találtam, rád az őszben
Én: ködben járó néma árnyék,
Rád szórtam néhány fehér rózsát
S nem kérdeztem: rád mért találék?

Fekete hajadban fehér rózsza
S jársz büszkén, mint királykisasszony,
S én éjszakánkint felkereslek,
Hogy lelkem fölötted virrasszon.

És nézlek Téged, nézlek búsan
Minden éjszaka, mindig, mindig,
Amíg a hajnal bíbor-fátylát
Fáradt szememre rá nem hintik.

AZ ESTE JÖTT

Az este jött s én kábultan hulltam
Bús ölébe bénult-hidegen,
Ajkam nem sírt, ajkam nem vonaglott,
Nem hívott már többet senkit sem.

Az este jött s az este sötét, jaj...
S a sötéttel nem ellenkezem:
Leszorított két nyitott szememről
Bénán lehullt vértelen kezem.

Elhagyott a másik én: a Bánat
S most lelkemben senki sem virraszt,
Jöjjön hát az álmok bús hajója,
Fekete vizekről hadd hozzon vigaszt.

Csak szívemnek verése sikoltoz,
Mint komor, éji, bűgó vészharang:
Kurjantsanak a részeg hajósok
Mámorosan sirató éji dalt.

Sikoltsák el dalát egy leánynak,
Hogy megriadjon daluktól az este,
Hogy megriadjon sápadt homlokomtól
S ne nézzen a Hajnal rám nevetve.

HALOTTAN

Halottan is szomorún nézlek:
Nem látsz mosolyt az arcomon,
Halottan is szeretni foglak
S halottan is Terólad álmodom.

Halottan is eljövök hozzád,
Fölkereslek az éjszakába...
És elzokogom: hogy szeretlek,
Hideg, halott a testem bárha.

VALAKI VISSZAJÁR KÍSÉRTVE

Fekete éjnek bús lovagja:
Várok fáradtan, csüggetegen.
Sötét palástom libbenti szél
S csókolja sápadt arcom betegen.

Valaki elment tőlem egy napon,
Valaki, aki vissza nem jő.
Azóta sápadt arcom és szívem
S tornyosul fölém éjféli felhő.

Valaki volt, valaki elment,
Valaki visszajár kísértve,
Valakit kérlek sápadt ajkam,
Valakit, ki szívem elkérte.

Beteg szívemnek bús jajával
Valaki most kegyetlenül játszik.
Beteg szívemnek bús jajától
Két szem most éjpatakba ázik.

Valaki elment. Régi Valaki
S elfeledte szívem és szavam.
S most rabként állok bús viharban,
Fekete éjben s várok hasztalan.

CSAK NÉZTEM FÖL AZ ABLAKOKRA

Sírva mentem s az esti árnyak
Némán, szomorún integettek:
Kifosztott, sápadt, bús rabja én
A zavaros és kusza estnek.

Forró, nehéz könnyecseppek hulltak
Sápadt, barázdás arcomon le
S a néma utcán tompán zuhant
Vézna árnyékom a csendbe.

Részeg, vonagló ajkkal ittam
Sós, égő könnyem fuldokolva:
Ó, mért vánszorgok sírva mostan
Az utca köddel összefolyva?

Ó, mért sírok mostan egy lányért
Remegő és vonagló testtel?
Jobb lett volna, ha roskadt lelkem
Elpihen a béna esttel.

Ó, mért bolyongok, mint az árnyék
Ablakánál minden éjjel,
Míg lelkemet riasztja bánat
Sírató éjjeli zenével.

Menjek haza... lázasan súgom,
Az éj ne lásson itten többet,
Zokogó lelkem ne zavarja
A lomha, fáradt éji csendet.

Menjek haza... s már mennék csendben,
De szívem felkiált sikoltva
És bénult lábbal, üveges szemmel
Csak néztem föl az ablakokra...

ÉN VAGYOK A BÁNAT

Sok néma este haldoklik a lelkem
És hideg arcom ijesztően fehér,
Sok néma este úgy hív haló lelkem
És esdő szavam hozzád mégsem ér.

Sok néma este csókok várnak, csókok:
Halál hideg csókja fojtogatni kezd.
Sok néma estén rám borul ijesztőn:
Életem keresztje: fekete kereszt.

És haldokolva én csak Te rád várok
És várni foglak, amíg meghalok.
Sok néma este én vagyok a bánat,
Az örök kín kútfeje én vagyok.

HA BEALKONYUL

A lelked, mint a napsugár
Édes, szomorú őszidőn,
Úgy csókolja a lelkemet,
Megértőn, sírva és hívőn.

Szememből sokszor hull a könny,
De felcsókolja napsugár.
Tavasza a lelkem: ha esik,
Nyomában mindig napfény jár.

Ha egyszer alkonyulni fog
S szememből könnyre könny ha hull:
Nem csókolja többet már fény,
Jaj, ha egyszer bealkonyul....

NEM JÖTT SENKI

Kiégett, rútult szívemmel
S fáradt lelkemmel messze jártam,
Oh, csúnya volt minden, minden,
Mit éreztem, átéltem, láttam.

Betegség, átok, könny, bánat
Voltak mindig társaim nekem,
S a sok ínségben, viharban,
Minden, minden harcban állt velem.

Tikkasztó lázzal volt teli
Minden büntető jajos estém
És én hiába menekültem:
Lelkem rút mámorral befestvén.

Beteg, bús valaki-várás
Zuhant szívemre sokszor zordan:
Gyászom a szélvész sikongta
És én mégsem, mégsem zokogtam.

Minden éj gonosz volt, rút volt,
Nem jött el soha, soha senki,
Ki talán megértett volna
S tudott volna búsán szeretni.

HA TE ÚGY AKAROD

Én elmegyek, ha Te úgy akarod,
Elmegyek egy sápadt őszi nap,
Elmegyek, de sápadtabb leszek,
Mint az összes ősz az ég alatt.

Én elmegyek, ha Te úgy akarod,
De szomorún, mint egy temető,
Sírni fog a rög lábam alatt
És siratni fog minden elmenő.

Én elmegyek, ha Te úgy akarod,
Vándorbottal reszkető kezembe,
De keresztet vet, ki belenéz,
Kísértetes, kiégett szemembe.

Én elmegyek, ha Te úgy akarod,
De kapudnál tovább nem megyek,
Ott sápadt arcom két kezembe rejtve
Sírok, amíg szívem megreped.

MEGÁLLÁS A SORSUNK

Akartam bátran, akartam: jöjjön
A sorsok veres, sötét asszonya.
Fekete leplek hulljanak ránk:
Öröm, mámor ne érjenek soha.

Fekete, bús megállás a sorsunk.
Átkozott a renyhe, céda víg világ!
Akaratom: a sorsok sötét átka,
Akaratom: bús sírlámpavilág.

TAVASZ-ÁRADÁS ÜZENT

Jött az Élet és üzent a Tavasz!
Mámoros Tavasz-áradás üzent
S illatos, buja hárfa-sóhaja
Azóta folyton a szívembe zeng.

Valami csoda Tavasz-áradás,
S tavaszi színek harmóniája
Ébresztgette holt, alvó lelkemet
Tavaszi, ifjú feltámadásra.

Életre hívott a láz és a vágy
És szent virágoknak fakadása,
Hogy lelkem tompa, halott színeit
Pompázó, ragyogó fénybe lássa.

De jaj, hiába! béna és koldus
Minden napja fáradt életemnek
És szívemben a gyász-sóhajtások
Halk, sötét imákat énekelnek.

A KÍNOK ÚTJÁN

Véres, tüzes sebekkel telten
A kínok útján összeestem.
Sorvasztó, sivár, lázas éjen
Lelkem már cafatokká téptem.
Átokkal, jajjal, hangos szóval,
Bús, halk imával, haldoklóval:
Akit átkozok, akit szánok,
Ezerszer üzők s mégis áldok,
Aki gyehennám, vágyam, kínom,
Akiért szememet kisirom,
Ki sebes lelkem felszaggatja,
Akiért keblem poklok alja,
Ki csendes imám átokká szítja,
Aki lelkem és testem bírja:
Kiáltlak sírva, kérlek áldva,
De jaj, hiába, jaj, hiába...
Jaj, ne szánj s ne szeress ésszel,
Oh jöjj s ölj meg egy öleléssel!

IFJÚ HALOTTNAK KÉSZÜLSZ

Úzöd a szívem szilajon, vadul:
Szíved a szívemen mulat.
Úzöd a szívem és téped, téped
S a szívem, jaj, ugat, ugat...
Vér buggyan nyomán az ugatásnak,
Vértajtékos a hördülés.
Halálra sápadt már az én szívem:
Védtelen érte sok ütés.
Oh, szép, mindenkinek szép az élet;
Szívtelen szív vígan örül.
Csak az én sápadt, ugató szívem
Fonja fojtó átok körül.
Én tépett, szegény, vérszegény szívem
Ugasd a vért, ugasd, ugasd...
Vértelen, ifjú halottnak készülsz:
Hogy ki voltál s vagy: ne mutasd!

Átok lenni, átkos a Valaki,
Kit mindig, mindig csak űznek
S a lelke sápadt porcellán-mécse
Büszke, kínzó, sötét tűznek,
Sorvasztó, fekete tűznek.

SÖTÉT IMÁK

Sok fekete éjjel álmomból sikoltok
Tehozzád imákat: áldót és gonoszt.
Tehozzád sikoltok én sebes szívemmel:
Halott lelkem tovább, oh, ne ostorozd!

Sebes szívemmel, óh, ne bukjak többet
Sok ezer pokolba minden éjszaka,
Vergődő lelkemet ne gyötörje többet
Szívemből kiömlő halott vér szaga.

Haláljajok sírnak ezen a sok éjjen,
Bús, fekete éjjelek, halálsiratók.
És halott lelkembe beeveznek titkon:
Zord, fekete, béna, bús Halálhajók.

MESSZE TÁJRÓL, IDEGEN A LELKEM

Az ég, a föld, ha összefognának
És ha rázmúdulna minden Óceán
S fekete felhőjű fekete egekből,
Ha ezer Halál is kacagna le rám:

Hogy elzárjon Tégedet Éntőlem,
Arra nincsen halál és nincsen erő.
Fekete tüzeiktől megégetett lelkem
Komoran és daccal áll mindig elő.

Mert messzi tájról s idegen a lelkem
És messzire hangzó zokogás a szóm
És csak teértem jött idegen vizekről
Az én sötét könnyes, bús élethajóm.

GYŐZELMES HARCA A HOLNAPNAK

Kínlódó küzdés, gond szegődött hozzánk,
Sápadtan kísér bús, vak koldusátok
S rekedten suttogja szívemnek mindig:
Szörnyű gyehenna van mérve rátok.

Ostoroz, hajszol, kerget a robot,
Vak éjszakától éjszakáig hosszan
S én fekete éjjellel szívemben
Vánszorgok régtől tönkresajogtan.

Néha megrándul a mellem, karom,
Hogy széttiporjam mi gond és robot
S hörögve sikoltom: holnap, holnap,
Ha tovább is hajszol: én meghalok.

S rámhull majd áldott tubarózsa
Hófehér, halálos-mámorítón
S nem fog zokogni könnyes két szemed
Neked sem többet szomorú síron.

De jön a holnap s kacagva úz
Új robotolásra, új csatára
S köhögős, horpadt mellemen
Vígan tipor tovább a lába.

SÖTÉT IMÁKAT ÉNEKELEK

A sok, sok várásban hogy kifáradt,
Oh, ne vesd meg azért a szívemet.
Gyónok néked mostan halkán
S bocsánatot nyer minden nagybeteg.

Mert beteg vagyok, nagyon beteg
S fáradt, mint ama Názáreti volt,
Akiről nékem annyi éjjel
Az ódon, titkos biblia dalolt.

Sötét imákat énekelek
És csak tompán, zokogva dalolok...
S tudom, eljönnek értem is majd
A getsemáni kertbe harcosok.

Sötét lesz majd, lelkem is kihuny:
Fényleni csak durva kardok fognak.
S harsogni fogja a vaksötét,
Hogy csillagok többé nem ragyognak.

BABONA VERT MEG

Úgy szállnak fájó gondolataim,
Mint sok didergő, kusza álom:
Kereslek sírva Téged és Magam,
De, jaj, szívedet nem találom.

Nem lelem már meg sehol magam sem,
Furcsa, félszeg, ködbe tűnt Magam,
Csak homályos sejtések intenek
Az utam felé, mely úttalan.

Rámhullt valami misztikus álom,
Valami bús babona vert meg.
Zokogva nézem tántorgó Énem
És intek halkuló szívemnek.

AZ ÁLMAID FÖLÉ HAJOLVA

Az álmaid fölé hajolva
Halott szívemmel bénán fekszem.
És nézem titkon szempilládat
És csudálkozom: mily bús két szem?

A sok gondolat úgy sötétlik,
Fejem fölött, mint éji égbolt.
És két szemem zokogva nézi:
Az én szívem egy éji félholt.

És két karom összekulcsolva
Pihen most homlokomon halkan
S az álmaid suhanva jönnek
S távoznak titkos riadtan.

Békét hoznak és csendet hoznak
És megdöbbenve visznek vágyat.
Ezernyi titkos álomcsókot,
Ezernyi bánatszínű lázat!

És látom, amint csendbe jönnek
És látom, amint visszanéznek
És látom, szíved hogy integet,
Hogy üzen a hideg észnek...

SZEMED KERGET

A szemed kerget, szemed űz:
Hajszolja fáradt lelkem.
S égeti szívem, mint vad tűz,
Hogy tőle lángra keljen.

Hogy tőle fellobogva majd
Egekig szórja lángját
S elfojtva minden bús sóhajt,
Ezrek csodálva lássák.

A STYX PARTJAINÁL

Valaki a szívemet megölte.
Király vagyok mégis, bús álomkirály
S fekete palástban, jéghideg tagokkal
Fekszem most a Styxnek partjainál.

Szívemet őrzi száz síró kobold
Fekete palástot borítva reám
És megölt szívemből hull még piros vérem
Virrasztó, csendes éjórák során.

S int már a Styx fekete hajósa,
A habok zúgása elhallik ide...
És a távolból már üveges szememben
Megcsillan a folyó sötét vize.

S én nem megyek még, nem mehetek el,
Dermedt tagokkal én csak várok, várok...
Tégedet várlak, ó jöjj el még utószor,
Mielőtt az alkonyat leszállott.

Ó jöjj el hozzám és nézd meg az arcom,
Az arcomat, amely oly hideg, fakó,
Ó, jöjj el hozzám, hiszen már jön az Alkony
És jön értem a fekete hajó...

S amíg kapuját az Alvilág kitárja,
Hints te egy kevés fényt a halott királyra.

MÁTKÁJA HALÁLNAK

Szerelmes mátkája halálnak:
Beteg szívem be jó neked,
Feküdni nászi nyoszolyáján
Annak, kit vágy a te hited.

Be jó lemondni földi mátká
Fehér testéről bágyatag.
Be jó hervadva várni arra,
Aki nem ébreszt vágyakat.

Be jó bénultan őszi éjen
Hideg ölébe hullni le,
Be jó, hogy aztán nem kínoz már
Többet soha és senkise.

VALAKI, MÁSIK

Szomorúság lesz a két szememben
Egy nagyon sápadt őszi este.
S zokogni fog valaki másik
Fáradtan, bús könnyet nem ejtve.

Csóktalan, fehér, hideg lesz ajkam,
Mosolyogni fog majd sárga arcom
S zokogni fog valaki, másik
Könnytelen, bús, fuldokló hangon.

AZ ABLAKOMON BETEKINTENEK

Mi lesz veled, majd hogyha elmegyek
És nem vár reád többet senki sem?
Ha titkos esték sorfala között
Nem jön többet vissza a szívem.

Ablakomnál az esti homályban
Sírva nótáz majd az alkonyat:
Szomorú lesz minden, sápadt, néma,
Mint annak arca, aki sírt sokat.

Két szék marad a csendes szobában,
Az asztalomon bús íráshalom,
Egy fáradt szekrény búsán, porosan
S néhány ócska kép a fehér falon.

És éjszakánkint mindig bekopognak
Az ajtómon majd halk, fáradt kezek
És bús szemek, melyek még visszavárnak,
Az ablakomon betekintenek.

ÖRÖK GYÁSZOM KÜLDÖTTEI

Jajonghat, sírhat a Fájdalom harangja
És szívemet összetörheti:
Ajkam nem nyitom fel káromlásra mégsem,
Bár szívem már ezer seb fedi.

Durva, vad átkot szórni nincs erőm nekem,
Csak sírni tudok, sírni, sírni:
Bár sokszor a fájdalmat, égő kint, bántást,
Nehéz nagyon, nagyon, kibírni.

Szívemben csak halk imák fakadnak félve;
Örök gyásznak küldöttei.
És úgy ölelik könnyes, megértő lelkem,
Mint éjszakát a csend öleli.

SIRATOM ŐT, A HALOTT KIRÁLYNŐT

A lelkem néha tompán sírni kezd
S bűgva száll az éjben a szavam:
Az éjszaka vértől feketéllik,
Megöltem őt és megöltem Magam.

A szívemre bús-zuhogva hull le
És látom a vér sötét özönét,
Hová fussak, hová rejtsem arcom:
Az éjszakában minden oly sötét.

Bénult szemem két halottal küzköd:
Vértelen arccal látom őt s Magam
És fuldokolva, sírva hívja őt, Őt
Bús, vonagló, lázas ajakam.

És siratom Őt, a halott királynőt
Végzetlen éjeken keresztül,
Tépett szívemmel a porba borulva,
Míg lelkem jaja feketévé rezdül.

SZOMORÚ ÉJFÉLKOR

Szomorú éjfélkor elvágatok hozzád
Fekete paripán álmok királya: Én
S ami szomorúság van a nagy világon,
Mind elviszi hozzád azt egy fekete mén.

Szomorú éjfélkor nincsen senki ébren,
Nem látja meg senki a bús álomkirályt,
Szomorú éjfélkor nem hallja meg senki,
Nem hallja meg senki, hogy sírva hív egy lányt

Szomorú éjfélkor nem vár senki énrám,
Céltalan utat fut a lovas és a ló,
Szomorú éjfélkor, szomorú éjfélkor,
Zokogás nem hallszik, elvész az árva szó.

S szomorú éjfélkor valakinek egyszer
Fényes csillag égő üzenetet ragyog:
Szomorú éjfélkor most vágat utószor
Fekete paripán egy bús, fehér halott.

HARANGOK, HA KONGNAK ÉJJEL

Ó én tudom, te nem érted meg
Soha a hűt, a hontalant:
Szívemet, mely úgy zokog, sír,
Mint távoli beteg harang.

Mint egy messze, beteg harang.
Sírok utánad búsan én;
Töröttszívű beteg harang
Távoli tenger fenekén.

S harangok, ha kongnak éjjel:
Ó! az de bús, de szomorú,
Halottat visz akkor éjjel
Halottat temet el a bú.

ÖRÖK NOVEMBER ÁRVÁJA

MOSOLYTALAN

Beteg arcomra gond szülöttei
Vannak rávésve, bús redők.
És a szemeim olyan szomorúk,
Mint alkonyatkor temetők.

Egy éjjel történt, szomorú éjjel,
Hogy a víg öröm elhagyott
És a mosolyom halott sikollyal
Beteg arcomra ráfagyott.

S most keresem arcom régi mását,
A szelíd mosolyt ajkamon,
Keresem én azt, aki voltam
És aki elment egy napon,

S most sírva sikong az éjszakában
A lelkem s hívom Enmagam:
A régi vígat, a mosolygót
Keresi egy mosolytalan.

KÁINOK ÁTKA

Nem öltem senkit én meg és kezem
Mégis előnti alvadt, fekete vér.
Vétkeesebb vagyok mégis Káinnál,
Mégis Káinok átka űz, űz, elér...

És átkozottabb vagyok Szodománál
S minden átkozottnál százszor átkosabb.
Vértől sötétlik még a könnyem is:
Szememből is ömlik vér, vér, vérpatak.

És előnti arcomat setéten,
Hogyha sírok magam hosszú éjeken,
Vagy befolynak lassan a szívembe
S elfullad szívemben gyászos énekem.

IDEGEN

Idegen lettem én Magamnak,
Kicsúfolt, idegen Senki.
Fehér az arcom s két szemem
A könnyét már nem ejti.

Betegen csüng a két karom,
Hidegen, bénán, búsan.
Szememből néz egy idegen
Mereven és fásultan.

E kitaszított koldus-bús,
Ez én vagyok, én? Kérdem
S szememből a bús idegen
Int igenlően, fehérén.

ÖRÖK NOVEMBER ÁRVÁJA

A színes, kéklő távolok
Aranyos tiszta azúrja
A lelkekre már nem mosolyog.

Köd van már csak s szomorúság:
Szerelem, mámor nincs sehol,
Csak soha el nem jövő vágy.

Jövendő édes titkát várva,
Nem nézek már a távolba:
Örök november árvája.

Lány, mámor: volt, lehet, hogy volt,
De emléke könnyes szemem
Szürke egén már összefolyt.

S most köd, kétség között,
A lelke félve támolyog
Az élet örvénye fölött.

ÉS NEM SZABAD...

Oh, ha szabadna rímet és zenét
Önteni úgy fájó mondatokba,
Ahogy szívemnek legbensejében
Sikolt a bánat búsan, zuhogva.
Ha le merném mind papírra vetni
A sok-sok könnyes, vonagló érzést:
Bús lélekharangok kondulását
S a sok egekig sikoltó kérdést.

Egy költő meggyilkolt ifjúságát
A ravatalon ha megmutatnám
S a mosolyomat - halotti maszkját
Az életnek - ha elzavarnám.
Oh; hogyha lerántanám a leplet,
- A halotti leplet, nászi leplet -
S megmutatnám a zord valómat
Azoknak, akik üznek, vagy szeretnek.

A sápadtat, a bús ismeretlent,
A legbelül zokogó szentet...
Szomorúságom ha megkondulna,
Mint harang, mit vadul félrevernék.
De jaj, ha jön a sápadt, kínzó éjjel,
Vonagló zokogásba fúl a lelkem
És nem szabad, hogy feketetüzű
Szent gyász-életszíneim keverjem.

HARANG

Jaj, tört harangnak is van szíve:
Beteg szíve van a harangnak.
Lázasszívének dobogása,
Zokogása bűgő hangnak.

Fáradt szíve van a harangnak:
Babonás estén búsán dobban,
Mikor fekszik a fehér Nap
Szomorú este bús halottan.

Halott napoknak siratói,
Betegszívű harangok kongva
Boruljatok rá majd egy estén,
Babonás estén, egy halottra...

MESEBELI, SÁPADT ŐSZI KERTBEN

Vajúdó lelkem sírva nótáz:
Elhagyott életem bús avarján
Meddig mulat a Bánat csalfán?

Bánat, bánat, te csúnya madár,
Fölöttem víjjogsz mindig feketén
És hogy itt hagyj, arra nincs remény.

Befödött az őszi Bánat-köd
S homályából ki hiába nézek,
Fáradt szemem a ködbe eltéved.

Úgy vagyok most, mintha félig élnék
És félig már el lennék temetve.
Mesebeli, sápadt őszi kertbe.

EGYEDÜL, FÉLVE

Félve örökre búcsút intenek
Szívemben ma sok, pazar szonáták,
Amelyek eddig fénykévéikkel
Szegény, fáradt szívemet beszórták.

Egyedül, félve ballagok ezentúl
Sötét és beteg őszi tájakon,
Míg lelkemnek egére titokban
A szomorúság sűrű fátyolt fon.

S fáradtan, az úttól ellankadva,
Egy fakó este hogyha megállok:
Nem lesz majd senki, ki bátorítón
Vak utamra hintsen majd világot.

SOHA EL NEM JÖVŐ NAP

Megmérgezték a lelkem titokba,
Bús percek, órák és hűs alkonyok
És hogy ne legyen a lelkem szomorú,
Olyan napot élni tudom, nem fogok.

A mélységbe bukni öntudatlan
S nem kérdezni: mért, hová, minek?
A vágy szívemben ez lesz mindig, mindig,
Míg vállamon bús átkokat viszek.

HYMNUS A HAJNALHOZ

Köszöntlek titeket bíbor hajnalok,
Köszöntlek titeket, új fényt hozók!
Az éjszakáknak bűnös, vak homálya
Lelkemre feküdt, mint fekete hajók.

Hogy eltakarjon mindent, ami fényes,
Mindent, ami büszke s mindent, mi szabad,
Köszöntlek titeket bíbor hajnalok
És megáldok minden kicsi sugarat.

Bal éjszakákon hányszor hívtalak én,
Hogy derüljön már fel fényes arcotok,
Ha betakartak bánatszempedővel,
Mint egy halottat, titkos alkonyok.

S a keleti eget két fáradt szemem
Ó be sokszor nézte, hogy derül-e már,
Mint a hívő nézi a fészületet
Templomok homályos, bús oltárinál.

JÖTTEM

Jöttem, a kéklő, hegyek hívtak,
A messzi kéklő bús magyar hegyek,
Jöttem s az őszi szelek sírtak,
Mert visszatérnem többé nem lehet.

Mögöttem a múlt sötét árnyai
Állnak őrt, mint komor katonák
S elfödtek az utam, merre jöttem,
Titkokba omló, sápadt éjszakák.

S jaj én nékem, hogyha eltévedek,
Visszafelé homályba fűlt az út
S most nékem mennem, mennem kell tovább,
Mint a vonatnak, mely éjszakába fut.

ÁTOK, ÁTOK, ÁTOK...

Nekem hiába mondja azt az Élet,
Hogy körülöttem minden él, örül,
Mert az én szemem: bús, sötét átoklámpás,
Vak éjszakát lát csak körös-körül.

Hiába zúg vad mámoroknak hangja:
Fülembe csak halálhörgés sikolt.
S hiába él sok szív vígan, kacagva:
Az én szívem örökre zord, kiholt.

S hiába a csók, sok buja nőajk
S hiába zengnek szerelmes dalok:
Az én nótám csak: átok, átok, átok!
S delíriumba hörgő bús jajok!

CSAK SÍRNI

Nem tudnak már az álmok elcsitítani,
Ha jön az ősz, a ködös November.
Beteg szívemnek rozzant ablakát
Valaki rázza reszkető kezekkel.

És két szemem a ködbe kitekint
És nem tud mást: csak sírni, sírni, sírni.
S a szívemben a bánatot, a kint
Nem tudja már semmi elcsitítani.

Meghalt remények kóbor árnyai
Úgy integetnek némán és sötétén,
Ifjan megölt szerelmem kísért
S halk zokogások szállnak sok, sok éjen.

Vad sírások a torkom fojtogatják
S az éj, az ősz, köd úgy érzem, megöl
S nem int, üzen semmi fény, derengés
A komor, zúgó őszi ég felől.

ILYENKOR SÍR AZ ÉJ

Szomorún és beteg mosollyal jön
Mindig az ősz és csendesen megáll
Sápadt, fakó arccal az ablakomnál.

Az ablakomnál csendesen megáll
S kopogni kezd a fehér üvegen:
Szomorún a fáknak így üzen, üzen...

Riadtan nézek bús arcába én,
Ha látom őt az ablakom alatt
És lelkemből sokszor zokogás szakad.

Fáradt kezével oly halkán kopog
És kip-kop: hallatszik minden este,
Amint a sok halott levél pereg le.

Ilyenkor sír az éj s az ablakom,
Sírva megyek én is a setétbe
És sír az éjben minden kis levélke.

CSENDES ÁTKOZÓDÁS

Reátiport a vállaimra
Bús Január már harminckétszer
S szememben mindig könnyet látott:
Oh, mindenem e forró ékszer!

Boldogság-vágy, öröm virága
Kiveszett már belőlem régen:
Oh, sivárabb vagyok s koldusabb,
Mint Jób lehetett a szeméten.

Aki volt bennem bízó, hívő;
Jaj, messze futott már az tőlem:
Fajtámnak átka sír setéten
E sivárságban most belőlem.

Fáradt karokkal, fáradt szívvel
Szelem sötét vizedet, Élet;
S bár szennyos hullám marja lelkem,
Csak tisztább lesz tőle, fehérebb.

S megátkozom: mért köszönt énrám
Harminckétszer e sötét reggel,
Ha nem jöhetett másként hozzám,
Csak virág nélkül, kisírt szemmel!

BABONÁS ÉJEN TEMETŐBE

Nem jó a csillagokat nézni
Babonás éjen temetőbe.
Nem jó megállni a keresztnél,
Ha vérzik a nap lemenőbe.

A csillagokból éjszakánkint
Babonás tűzű fény fehérlik.
A csillagokból holt leányok
Babonás tűzű szeme fénylik.

Feketeszemű, bús leánynak
Nem jó a szemébe nézni,
Mert szemében lidércűz csillog,
S aki belenéz, megigézi...

MERT OLYAN TITKOS MINDEN ŐSZI ÁLOM

Ó, ősz, ó, ősz, ó hervadt koszorúja
Ködökben járó, fáradt életemnek.
Beteg lelkemnek örökös borúja,
Visszhangja vagy te fájó énekemnek.

S az álmok, vágyak, amik bennem élnek,
Mind rabjai a ködös végtelennek,
Mind hirdetői a szomorú végnek
És virrasztói csendes éjjeleknek.

És őszkor, őszkor oly jó elpihenni,
Mert olyan titkos minden őszi álom!
És őszkor, őszkor oly jó eltemetni
Sok bús emléket, hogy többé ne fájjon.

VÍGSÁGOT HIRDETEK SZOMORÚ SZÓSZÉKRŐL

Én megyek előre a szomorú úton,
Bánattól fekete, szomorú úton.
Én megyek előre s hogy mi vár a végén,
Jaj, nem tudom, nem tudom.

Vígságot hirdetek szomorú szószékről
S halottan fekszik nálam a Vigalom.
S bús halotti zsoltár, szomorú zsoltár
A dalom, a dalom...

AVAROS KÖD-TÁJON

Őszből, ködökből égő fényre vágyom,
Beteg vagyok ó nagyon, nagyon,
Át sápadt borún, avaros köd-tájon
Téged idézlek, ó izzó napom!

Mint kisgyerek, ha nem ég a lámpa
A szobában s este van, sötét,
Úgy félek én novemberi árnyban
Nézve az ős szomorú kódét.

És őszi ködben, őszi szürkességben,
Ha rámborulnak beteg esték,
Úgy érzem magam, mint egy temetőben,
Amelyiknek kapuját betették.

És ilyenkor, mint kit eltemettek
S ki visszajár az utcák során,
Úgy járok bús, fénytelen szemekkel,
Szomorúan sok, sok éjszakán.

KOLDUSA VIDÁMSÁGNAK

Örök koldusa vidámságnak:
Szomorúság átkával vert vagyok.
A lelkemen csak gyászpálást és
Nem fénylő, cifra, bíbor vért ragyog.

Elfeledettje a Jóságnak
És elfeledettje az örömnek:
Vidám napok én hozzám többet
Már soha, soha be nem köszönnek.

AZ ESTE VÁNDORAI

Olyan furcsa és olyan szomorú
Lépésem kongása az esti utcán,
Az ósdi kövekre oly halkán lépek
S a kis házak olyan félve néznek rám.

Oly különös és barna minden este,
Az estét én mindig oly félve lesem,
Az éjszakában olyan sokan mennek
Szomorú vándorok némán, nesztelen.

Az arcát mintha láttam volna mindnek,
Hideg ajkukon a halott mosolyt,
Ilyenkor mindig úgy sírnak az esték
És beteg szívem sírva felsikolt.

És megsimítom reszkető kezekkel
Könnyektől elborult két égő szemem,
Ők odajönnek és nézik a könnyem:
Nekik a szemük mindnek könnytelen.

ÁTOKCSÓK

Halovány, beteg, őszi este
Jöttem az őszben sírva, sírva...
Jöttem az őszben béna este
A két szemem halottra sírva.

Nem voltam más: csak ember, ember,
Ki viselője bús sebeknek.
Nem voltam más: bús, fáradt vándor,
Kit sehol sem várnak, szeretnek.

Fakó, pogány álom volt hitem
És eltékozolt szomorúságok.
Bús szívem nem védte Isten
És ráborult idegen átok.

S viselnem kell egy vérző sebet:
Megcsókolt vad, halálos átok.
S halálos sebbel sírva megyek,
Mint kit az élet nagyon bántott.

ARCOMON HALÁLÍRÁS

Megyek, megyek s az életúti porban
Mindenik lépésnél görnyedtebb leszek;
A könnyektől már rég ráncos lett arcom
S már nem is sírok, nem is könnyezek.

Az arcomra torz halálírás bágyadt
És felhőjével betakart setéten
És életemet most, mint öreg zsvány:
Káromkodva, átkozódva élem.

Oh sok, sok fájt, míg sírni tudtam, sírni
Sok sebes fájás lakta szívemet,
De szívemből már rég kiűztem őket,
Mint templomból Krisztus kufár ebeket.

És mostan, jaj, oly nagyon magam lettem:
Oly egyedül, mint az éjjeli setét,
Mikor a zordon őszi éjszakában
Mindenik kis csillag behunyta szemét.

ÉS NINCSEN ESTE

Arcomba néz a bús Hold fehéren.
Arcomba néz és néz egy temetőt.
Arcomba néz a bús Hold fehéren
És nézi, nézi, mint egy halott nőt.

Arcomba néz a bús Hold fehéren,
Az arcomba, mely sápadt őszi kert
Őszi kert, amelynek sárga lombja
Ezer bánatnak titkát őrzi bent.

Arcomba néz a bús Hold fehéren,
Arcomba néz: s én vagyok fehérebb,
Ó szomorúbb kert nincs, mint őszi kert
S őszi bánat, mely lelkembe mélyed.

S nincs oly bús út és nincs oly bús temető,
Mint az enyém s kertem sápadt lombja
És nincsen este, amely feketébb,
Mint amelyik lelkem átkarolja.

LÁZBAN

Sápadt verejték hull, csak hull
Jéghideg homlokomra.
A szívem ijesztően halkul
És tántorog dobogva.

Az arcom színe hófehér,
Két szemem izzón lángol
És az agyamban minden vér
Tombolva zúgva táncol.

A lelkem tompán, kábultan
Vergődik fáradt szárnyal:
Míg testem béna-ájultan
Küzköd a gyilkos lázzal.

MESSZE MINDEN ALKONY

Lassan pereg le minden perc és óra
S oly messze van még minden alkonyat
S én úgy várok még egy alkonyhajóra,
Mely eltemesse minden álmomat.

A lelkemtől minden olyan távol,
Csak a temető van oly nagyon közel
És úgy int felém, mint egy bús gyászfátyol,
Mely megfejtethetetlen titkokat főd el.

Csak egy alkonyra várok, csak egy estre,
Aztán lehullok az éjnek vizébe
S fehér arcomat feketére festve,
Zokogva csókolnak habok örök éjbe...

AMIKOR SZÉL DALOL

Őszi estén, amikor szél dalol
Búgva, nyögve az ablakom alatt:
Szeretnék én is zokogni vele,
De nékem sírnom többé nem szabad.

Az őszi esték megtagadtak már
S én fiuk többé nem vagyok nekik
És mikor a szívem összeszorul:
Őszi estén szemem nem könnyezik.

Csak leborulok némán, szomorún
Két karomra az asztalom fölé
S úgy hallgatom, mint hullnak kint sírva
Bús őszi levelek a por közé.

SÍRVA MEGYEK ÉN IS ELÉBE

Sír az Ég: jaj, itt van már az Ősz!
És sírva megyek én is elébe.
S nevére a liget belesápadt
S megremegett tőle sok levélke.

A jegenyék, mint szerelmes lányok:
Halványak, merengők nagyon szegények
És lombjaikkal fájón bólogatnak,
Ha dalolnak őszi szél-legények.

Fáj látni a bágyadt, fakó napfényt
És rózsát, melyet őszelehet ért,
Minden, minden oly titokzatos sápadt
S mindenki sír és nem tudja miért?

ÖRÖK HARC

Dalolj, dalolj fáradt, beteg szívem,
Dalolj szívem, szakadj meg aztán:
Az örök éjnek éjszakája
Hörögve hadd szakadjon én reám.

Kiáltni vissza, föl az Égre?
Lelkem erőtlen, hite gyáva,
Mikor kemény átok sújt fentről
Az égi Úr parancsszavára.

Vesszek bele az éjszakába,
Oh távozz tőlem átkos élted
S jelentsd az égi Úrnak ott fenn,
Hogy alszom már halott-fehéren.

ŐSZI GYÁSZÉNEK

A sápadt ősz, a vénhedt, aszott harcos
Köd-riadóját fűjja hegyek között
És rekedten lép, jaj: beteg lelkemre
A zenéje, mely oly fájdalmas s törött.

A tar hegyeken fáradtan megállott
És messze, messze lent, a hegyek alatt
Reszketve csókolja tépett díszzeit
A haldokló völgynek bágyadtan a Nap.

Az én lelkem is, ó mert ősz-haldoklás
Fekete pompája rezdítette meg:
Tompán zokogja a gyászindulóját
A sok halálos-beteg virág felett.

TEMETŐT KERESÉK

I.

Sírni én már nem fogok
A Bánat előtt,
Uram, nekem ne küldj már
Többet szeretőt.

Ó sokat adtál Uram
És sokat elvettél,
Megtépett bűn, bánatok,
Tavaszi, őszi és téli.

Kifosztott, gondtalan Én
Temetőt keres,
Zörögve Bánaton,
Mint halott Szekeres.

Könnytelenül állok meg
Szent színed előtt
S köszöntöm, én hontalan,
A bús temetőt.

II.

A temetőből nincsen visszatérés,
A temetőből út ki nem vezet.
A temetőbe visz már minden lépés
S vígan dalolva, én megyek, megyek...

Aranyos ködbe veszve integetnek
Nyugaton bús, mesebeli partok:
Búcsúzó könnye nem ragyog szememnek,
Én már bent, az Éjszakában tartok.

Valaki képét szomorú szememben,
Fáradt szememben magammal viszem,
Szomorúságát távozó lelkemnek
Úgy-e nem fogja tudni senkisémet?...

SZEMEK AZ ÉJSZAKÁBAN

A néma este lágy csöndje aláhullt,
Az utcák sorát árnyak elfedik
És a büszke paloták sok szobája
Lassan meleggel, fénnel megtelik.

Kigyúl az éjben sok, sok bús ablakszem
És elmerengve messze néznek el
És tűzszemük a néma éjszakában
Mindig kérdez, de sohasem felel.

És engemet úgy csábítanak, úgy hívnak,
Ha éjjelenként fekszem szomorún
És lelkembe fátyolos tűzű fényük
Bús éjszakákon hull, csak egyre hull...

SÍRÁS A TAVASZ UTÁN

A nagy tavasz, a buja, illatos,
Oly messze van már tőlem, oh de messze.
Roskadó lábam bús avart tapos
S fény nem ragyog már elborult szemembe!

S virágaim: a rózsák, nárciszok,
Amelyek egykor nékem illatoztak
S illatukkal sok szerelmes titok
Üzenői és hordozói voltak:

Már szétszórva s hervadtan feküsznek
Sápadt kertjében a Feledésnek:
S oda reménye örömmek, üdvnek
S utánam sírva már messziről néznek.

Mint sápadt, szürke, csendes őszi ég
Fáradtan ballagó bús vándor után,
Kit fátylával borít be a messzeség
Egy nagyon szomorú, beteg délután.

SÁTÁN

Mi bennem van rossz, céltalan, gonosz,
Oktalan ok és ferde semmi.
Átok-kacagás, halottsíró emlék,
Haragból, vádból egy szemernyi.

Sírásból, panaszból, fekete jajból
És minden, minden, ami nem jó:
Ó Sátán, te vagy, te vagy magad mindaz
Szenvedésekbe nyíló ajtó.

Hit és Igazság fekete gyilkosa,
Palástod tele van vérrel:
Koldusok jaja, átká a te nótád
S testvérnek harca a testvérrel.

Halott átkoknak beteges szülöttje,
Akihez dalom hahotázik,
Íme, én bátran kiáltok tehozzád:
A lelkeim hívó és csatázik!

SEBEK ÉS ÁTKOK SIRALMA

Sebek, melyeket eddig hordtak földön,
Mind elvesznek sebeim mellett.
És annyi szörnyű kín, betegség, bánat
Nem gyötört itt még soha mellet.

És lelkekre roskadt már börtön nyűge
S éjszaka: csillagtalan, sivár,
De olyan börtön és olyan éjszaka,
Mint enyém: már senkire sem vár.

És átok is volt már sokaknak ura
És sújtottak büntető kezek;
De az én átkomnál iszonyúbb átok
És sújtóbb kéz: még nem küldetett.

LESÚJT AZ ISTEN

Lesújt az Isten s karja oly nehéz
S bús jajommal lesz az éjszaka tele:
Fekete bánattal sikoltoz a szívem,
Mint éji viharnek halálos szele.

Fekete az éj, de feketébb jajom:
Béna éjben most sír, dalol a Sötét.
Kósza átkok árnya búsan rámfonódik:
Egyedül az éjben. Most vajjon ki véd?

Egyedül harcosa átoknak, sötétnek.
Halálos játékok bús lovagja, én.
S halálos sebekből, csak hull a szívemből
Sikoltó éjeken a vér feketén.

FEKETE SEBEK

Seb borítá lelkem éjsetéten,
Fekete setéten és csillagtalan.
Jött a kín és kacagott szemembe
S én csak néztem sírva védtelen Magam.

Jött a kín és kacagott a Sátán
S várta, hitem meg mikor tagadom?
Jött a kín és várta, hogy odaadjam
Szívemnek vérével megváltott adóm.

Seb borítá lelkem éjsetéten,
Véres arcomból kibuggyant a könnyem
S én fölemeltem némán karomat,
Hogy kínjaimat vadul összetörjem.

SÍR A HALÁL

E földön mostan minden oly sötét
S oly elborult mindenik tekintet,
Mint fáradt hajós fáradt éneke,
Ki a partnak már csak messziről inthet.

A szemektől messze jár az álom,
A hajnalok oly sápadt-borúsak
És éjfelenkint fehér árny remeg
Sötétjében a bús keresztútnak.

A templom ma oly halkan kondul
S míg fáradt hangja lassan tovaszáll:
Az oltárnál kaszájára hulltan
Hangtalanul sír, sír, sír a Halál!

KALÓZOK AZ IDŐ TENGERÉN

Kínos várásoknak egésze életem.
Szeretnék lenni, amilyen nem voltam,
De jönnek zordon évek és kirabolnak
S nem kérdik soha: sírva mért daloltam?

Az évek mindig rabolni járnak hozzám
S kalózként eveznek az Idő tengerén
És búsan siklik sok, sok fekete gálya
A hullámos, sötét vizeken felém.

Rút röhögéssel kapnak evező után,
Ha látják kivénült, elfakult színem
És hajrá, rohannak az Idő tengerén,
Hogy kifosszák fakó, védtelen szívem!

FÁRADT KÖNNYEK

Enyém a búsak legszomorúbb álma,
Enyém az álom, mit mindenki űz,
Enyém a szívek legszomorúbb szíve
S enyém a legfájóbb, legégetőbb tűz.

Fájdalomnak jaját mégsem sikoltom,
Csak két szememnek fáradt könnye hull
Minden sikolyom énekembe fojtom,
Ha fájdalom mar szívembe vadul.

Mert szívemnél nincsen szív áldottabb
S még sincs senki, aki üzetett
Oly szomorú, vad átok-paripától,
Mint ahogy engem űz egy bús üzenet.

ÉJSZAKÁBAN ELTÉVEDT VONAT

A reggel hogyha rámtekint szelíden
És fáradt szívembe csókol új reményt:
Oly jó feledni az elmúlott éjet
S nézni újra szép, aranyos fényt.
S a délutánok, csendes délutánok,
Oly kedvesek nekem s olyan búsak,
Mint halványarcú, szép merengő asszony,
Kinek szemétől vágyak ittasulnak.
Ó de este, este olyan búsan
Tekintek ki mindig a homályba
És nézek, nézek elborult szemekkel
A rámhulló barna alkonyárba.
És látom, hogy kel új életre bennem
Sok régi emlék, sok, sok bús halott

És régi bútól, régi emlékektől
Úgy fáj a szívem, oly beteg vagyok.
S megyek ki az elhagyott utcákra,
Keresni, vesztett, eltűnt álmokat
S lehajtott fővel vánszorgok sötéten,
Mint éjszakában eltévedt vonat.

KINCSEKKEL TELI RÓZSAHÁZ A LELKEM

Kincsekkel teli rózsaház a lelkem
És kincseim én vígan elpazarlom.
Ami fény, tavasz, már oly kevés vár én rám
Már varjúsereg gyűl az őszi tarlón.

E sötét sereg a gondok agyamban,
Mely ráncosra szántja sápadt homlokom
Ifjúságom! Oh, már hiába hívlak:
Múlt titkok ködébe tűnt gyermekkorom.

A vén Halál már jön valahol értem,
Hogy elvigye lelkem, mint ősszel a gazda
Viszi a mezőről el a dús termést,
Hogy szérűjén hízzon tele búzakazla.

Jöhetsz, vén Halál! Oh, én vígan várlak!
Mire megjössz, oh, nem féltem már lelkem
Elprédált, kicsépett szalmakazal lesz
Akkorra minden gondolat fejemben.

ÉS MINDEN, MINDEN MÁS

Csendesebben hullnak a szememből
A könnyek, mint hajdan, azelőtt
És sápadtabban fénylenek lelkemből
A fakultszínű álom-mezők.

S mélyebb lett a csend, amelyben úszik
Elfáradva, sivár életem;
És szívemtől zokogva búcsúzik
A Tavasz, a mámor, szerelem.

És minden szó és minden bús ének
Halkult tompasággal rebeg felém
És köröttem árnyak, ködök, rémek
Hullámanak némán, feketén.

SOK VESZETT, ZÚRÓS, BÚS NAPON

Vézna, imára kulcsoló kezem
Fáradt, forró könnyeim csókolják,
Amint sírva az égre emelem,
Hogy imám némán elzokogják.

Oh, de nem int semmi fény, remény
Magasságból, nékem, elhagyottnak,
Csak átkok setét árnya száll felém
És hördülése elfojtott jajoknak.

S két karom, jaj, mindig visszacsuklik
S fáradt, imátlan ima sóhajom.
S csak sebek s szidalmak pokla hull itt
Reám sok veszett, zúrós, bús napon.

-&-